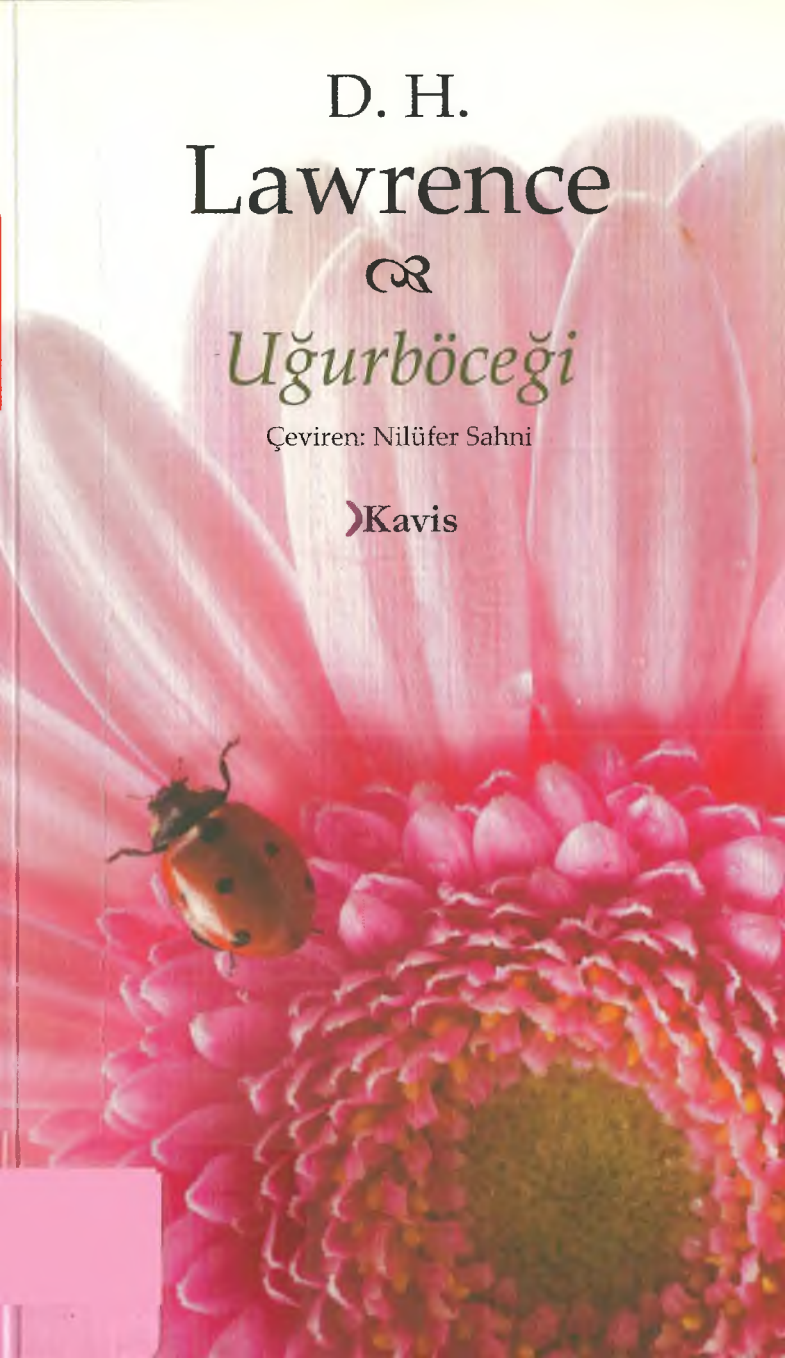
D. H.
Lawrence

Uğurböceği

Çeviren: Nilüfer Sahni

Kavis

D.H. Lawrence

Uğurböceği

Çeviren
Nilüfer Sahni

Roman

Kavis

Uğurböceği
Kavis Kitap: 016
Dünya Edebiyatı: 7
© Nilüfer Sahni / Kavis Kitap, 2009
978-605-5730-19-2

1. Basım
Ekim 2009, İstanbul

Özal Matbaası, 212 565 2599

Kapak Resmi
Maria Gritcai

TRB Basım Yayın Ltd. Şti.
Karadolap Mahallesi, Saya Yokuşu, Çıkrık Sokak, No. 6
34050 Alibeyköy, Eyüp, İstanbul
Tel.: 212 479 8165
www.kaviskitap. com
kaviskitap@gmail. com

© Tüm hakları saklıdır, Fedai Çakır

D.H. LAWRENCE, 1885'te Nottinghamshire'da doğdu. Bir madenci ailesinin oğluydu. İlk şiirleri 1909'da, ilk romanı *The White Peacock* (Beyaz Tavuskuşu) 1911'de yayınlandı. *The Trespasser*'i (İzinsiz) 1912'de, *Sons and Lovers*'ı (Oğullar ve Sevgililer) 1913'te yayınladı. Eylül 1915'te yayınladığı *The Rainbow* (Gökkuşağı) müstehcen bulunduğu için toplatıldı. 1916'da bitirdiği *Women in Love* (Âşık Kadınlar) 1920'de, New York'ta, sınırlı sayıda bastırıldı. Karısıyla birlikte İtalya, Seylan ve Avustralya'yı dolaştı. *Lady Chatterley's Lover* (Lady Chatterley'in Sevgilisi) Floransa'da 1928'de yayınlandı ve yasaklandı. Lawrence 1930'da Fransa'da veremden öldü. Kısa yazarlık yaşamına çok sayıda kısalı uzunlu öykü, şiir, deneme ve roman sığdıran D. H. Lawrence, 20. yüzyılın yozlaşan toplumsal ortamlarına karşı çıktı. İnsanî değerleri savundu. Lawrence *Âşık Kadınlar, Oğullar ve Sevgililer, Lady Chatterley'in Sevgilisi* gibi romanlarıyla ülkemizde de çok seviliyor.

Leydi Beveridge'in yüreğine saplanmış ne çok hançer vardı! Yine de o her zaman bir başka hançere daha yer bulabilirdi orada. İçindeki acıma duygusunun asla ölmeyeceğine söz vermişti Leydi Beveridge. Sözünde durmak için bunca direnç göstermeseydi, 1916 ve 1917 yıllarında, oğulları ve kardeşi öldüğünde, ölümün ailesinden biçerdöver gibi geçtiği o zamanlarda, kendisi de büyük bir ıstırapla ölmeyi göze alabilirdi. Ama şimdi bunları unutmalı.

Leydi Beveridge insanları seviyordu ve ne olursa olsun sevmeye devam edecekti. İnsan olarak, düşmanlarını da sevecekti. Düşmanlarından suçlu olanları, gaddar suçlar işleyenlerini değil, fakat kendi seçimleri dışında düşman tarafında olanları sevecekti. Genel nefrete yenik düşmeyecekti.

Biri onun için, "İngiltere'nin ruhu," demişti. Yarı İrlandalı olduğu halde, yanlış değildi bu. Zeki bireyleriyle tanınmış, eski, aristokrat bir ailedendi. Ve o, Leydi Beveridge, uzun yıllar, İngiliz politikasının tarzını ancak politikayla ilgili herhangi biri kadar etkileyebilmişti. Lordlar kamarası ve bakanlar kurulundaki asıl liderlerin yakın arkadaşıydı. Erkeklerin başta bulunmalarından memnundu; ama kendisini, yaşam gülündeki gerçeğin saf kokusunu ve samimi sevgiyi koklar gibi içlerine çekmeleri koşuluyla. Kendi ruhuyla ilgili kuşkuları yoktu.

O, o narin ipek bayrağını asla indirmeyecekti. Mesela, ıstıraplı savaş yılları boyunca düşman esirle-

rini hiç unutmadı. Onlar için elinden geleni yapmaya çalıştı. Savaşın ilk yıllarında, hâlâ sözü geçen biriydi o. Ama son yıllarda onun ve onun gibilerin artık yetkileri kalmamıştı. İşte o zaman, artık hiçbir şey yapamayacağını anladı. Neredeyse hiçbir şey. Ve o zaman sanki bir sürü hançer bu küçük, inatçı, anne Doloroso'nun[1] kalbine saplandı. Yeni nesil onunla alay ediyordu; yıpranmış, eski moda, küçük bir aristokrattı ve misafir odası da demodeydi.

Fakat ümitle bekliyoruz. 1916 ve 1917 yılları İngiltere'de "eski ruh"un artık sonsuza dek geride kaldığı yıllardı. Leydi Beveridge hâlâ mücadele ediyordu, oysa yenilmeye başlamıştı. 1917 kışıydı, ya da sonbaharın sonları. İki haftadır küçük oğlunun ölüm haberiyle felç olmuştu. Acı içindeydi, hastaydı. Teslim olmak, hatta ölmek istiyordu. Sonra kim bilir daha kaç kişinin böyle acı içinde kıvrandığını düşündü.

Böylece kalktı, zayıftı, titriyordu; hasta ve yaralı düşmanların yattığı, Londra yakınlarındaki bir hastaneye ziyarete gitti.

Kontes Beveridge hâlâ ayrıcalıklı bir kadındı. Herkes bu küçük, yaşlı kuşa gülmeye başlamıştı, ama yine de onun hakkında kötü şeyler düşünmeye cesaret edemiyorlardı. Arabayı çıkarttırıp, tek başına gitti oraya. Kont'sa, kocası, yasını beraberinde İskoçya'ya götürmüştü.

Böylece güneşli ve sıkıcı bir kasım günü, Leydi Beveridge hastaneye geldi. *Hurst Place*. Kapı görevlisi onu tanıyordu; geçerken selamladı. Ah, böyle büyük saygıya alışıktı bir zamanlar. Öyle ki, bu saygı azaldığında tuhaf bir burukluk hissetmişti. Ancak yine de kabullenmişti. Bu, sonun başlangıcıydı.

[1] Ortaçağda Latince yazılmış bir duada oğlunu kaybetmiş acılı Meryem Ana'yı anlatan bir tasvir.

Başhemşire koğuşa onunla birlikte girdi. Maalesef yatakların hepsi doluydu ve yerdeki şiltelerde bile insanlar yatıyordu. İçeride ümitsiz, kasvetli bir kalabalık vardı. Sanki kimse bir ses çıkartmak, bir söz bile söylemek istemiyordu. İçerdekilerin çoğu bakımsız, tıraşsız ve bitkindi. Biri çıldırmış gibi, Sakson lehçesiyle bir şeyler söylüyordu. Leydi Beveridge'in içine dokunmuştu bu. Dresden'de okumuştu ve orada çok sevgili dostlar edinmişti. Çocukları da orada okumuşlardı. Sakson lehçesini dinledi acıyla.

Ufak, güçsüz, kuş gibi bir kadın olmasına rağmen, onda 90'ların o meşhur Mavi Çoraplılar[1] tarzı vardı. Hafif İngilizceye çalan Almancasıyla, yapabileceği bir şeyler olup olmadığını sorarak o yataktan o yatağa neredeyse çırpınarak koştu. Çoğu subay ve soyluydu yaralıların. İsteklerini defterine not etti. Uzun, solgun, yıpranmış yüzü ve küçük, gergin hareketleri bir şekilde güven veriyordu onlara.

Bir adam, gözleri kapalı, hiç kıpırdamadan yatıyordu. Kara sakallı biriydi bu. Yüzü oldukça küçük ve solgundu. Ölü gibiydi. Ona dikkatle bakınca yüzünü korku bürüdü Leydi Beveridge'in.

"Kont Dionys!" dedi titreyerek, "uyuyor musunuz?"

Bu, Kont Johann Dionys Psanek'ti. Bir Bohemyalı. Onu çocukluğundan beri tanırdı; 1914 baharında karısıyla birlikte Leydi Beveridge'in Leichester'deki kır evinde kalmışlardı.

Kara gözleri açıldı. Uzun, siyah, kıvrık kirpikli, büyük, donuk bakışlı gözler. Küçük bir adamdı, bir çocuk gibi küçük bir yüzü vardı. Ama tüm hatları düzgündü, sert bir erkek enerjisiyle ateşlenmiş gibi. Şimdiyse, sarımsı esmer teni ölü görünüyordu ve

[1] 19. yüzyılda, İngiltere'de kadınlar tarafından başlatılan sosyal ve kültürel hareket.

ince, siyah kaşları bir ölünün yüzüne çizilmiş gibiydi. Yaşayan, ama yalnızca yaşayan gözler; görmeden, bilmeden.

"Beni tanıdınız mı Kont Dionys? Tanıyorsunuz değil mi?" dedi Leydi Beveridge, yatağa eğilerek.

Bir süre yanıt gelmedi. Sonra kara gözlerde, tanımaya dair bir bakış ve kibar bir gülümsemenin hayaleti belirdi.

"Leydi Beveridge." Dudakları sözcükleri zorlukla oluşturdu. Neredeyse hiç ses çıkmadı.

"Ne iyi, tanıdınız beni... Yaralanmanıza çok üzüldüm. Çok üzüldüm."

Kara gözler ölümün o kötü uzaklığından onu izledi, kıpırtısızca.

"Sizin için yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Almanca.

Bir süre sonra uzaklardan, Kont'un gözlerinden yanıt geldi. Bezgin, reddeden, yalnız bırakılmak isteyen bir yanıt. Kendini uyanık tutamıyordu. Gözkapakları düşmüştü.

"Çok üzgünüm," dedi, "yapabileceğim bir şey olursa..."

Gözler tekrar açıldı. Kayıtsızca baktı, son bir kez, kibarca selam verdi. Sonra yeniden yavaşça kapandı.

Zavallı Leydi Beveridge yüreğine hüzün dolu bir hançerin daha saplandığını hissetti, hareketsiz yüze ve kara ince sakallara ayakta bakarken. Kıllar cildinden incecik çıkmıştı. Seyrekti. Garip, esmer, küçük, aborijin bir suratı; ince, küçük, düzgün bir burnu vardı. Aryan değildi kuşkusuz. Ve ölmek üzereydi.

Göğsünün üst kısmından bir mermi geçmişti. Başka bir mermi de bir kaburgasını kırmıştı. Beş gündür hastanedeydi.

Leydi Beveridge, başhemşireye, bir şey olursa kendisini aramasını söyledi. Sonra üzgün, arabasına bindi. Köşküne gitmek yerine parkın yakınlarındaki kızının dairesine gitti. Hyde Park'ın yakınlarındaydı daire. Leydi Daphne, yoksuldu. İngiltere'nin en tanınmış politikacılardan birinin oğluyla evlenmişti ancak adam yoksuldu. Ve Kont Beveridge kendisine kalan yüklü mirasın büyük bir kısmını harcadığı için kızına verecek fazla bir şeyi kalmamıştı.

Leydi Beveridge, çirkin dairenin dar kapısından girerken zorlandı. Leydi Daphne, sarı bir odada elektrik sobasının yanında oturmuş, bir misafiriyle konuşuyordu. Ufacık annesini görünce hemen kalktı.

"Ama anne, ne yaptın... Dışarı çıkmak zorunda mıydın sanki? Eminim ki, çıkmasan da olurdu."

"Evet Daphne, hayatım. Dinle..."

"Nasılsın?" Kızın sesi ağır ve etkileyiciydi. Üzgün, koruyucu. Leydi Daphne uzun boyluydu. Daha yirmi beş yaşındaydı. Savaşın patlak verdiği günlerdi. Babası onun kendine çok iyi bir eş bulacağını düşünüyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse öyle de oldu; şöhret sahibi, ama parasız bir eş buldu. Keder, acı, engellenmiş tutkular ona çok büyük zarar vermişti. Kocası Doğu cephesinde esir düşmüştü. Bebeği ölü doğmuştu. İki sevgili ağabeyi ölmüştü. Ve kendisi de hastaydı, her zaman hastaydı.

Leydi Daphne uzun boylu bir kızdı ve endamlı vücudunu babasından almıştı. Omuzları hâlâ dikti. Ama beyaz boynu nasıl da inceydi! Basit, üst kısmı renkli yünle işlenmiş, siyah bir elbise giymişti. Başka süsü yoktu. Yüzü çok sevimliydi. Kumral, yumuşak, egzotik, beyaz bir cilt ve nazik, pembe yanaklar. Saçları yumuşacık, gür, soluk altın rengiydi. Kül sarısı.

Saçı ve cildi öylesine bakımlıydı ki neredeyse bir sera çiçeği gibi yapay duruyordu.

Ama ne yazık ki güzel olduğu kadar sağlıklı değildi. Veremliydi ve fazlasıyla zayıftı. En acıklı yeri de gözleriydi. Göz çevreleri kızarmıştı. Bitkin düşmüş damarlı, ağır gözkapakları hayatı yakalamakta zorlanıyor gibiydi. Büyük, mavi-yeşil gözlerdi bunlar. Ancak dolu, hevessiz ve donuk.

Orada, uzun boyu, güzel bedeni ile durup şefkatle annesine bakarken, kendisini izleyen gözleri okşuyordu. Küçük, hüzünlü, her şeyiyle harika annesi, acı içinde olsa da, acınacak durumda değildi. Hayatı, kendi hüzünlerini ve başkalarının acılarını dindirmek için gösterdiği çabalardan ibaretti. Ama Daphne ona benzemiyordu; yas tutmak ve hayır işlemek için gelmemişti dünyaya. Muhteşem bedeni, uzun, mükemmel ve güçlü bacaklarıyla Daphne'den çok Artemis'e, Atalanta'ya benziyordu. Geniş alnı ve çenesi, güçlü ve pervasız bir doğası olduğunu gösteriyor; garip, hüzünlü bakışları içinde yabanıl bir enerjinin hapsolduğunu düşündürüyordu.

İşte onu hasta eden de buydu. Kendi yabanıl enerjisi. Bunu babasından, onun çaresiz ırkından almıştı; atalarından biri gözü pek bir sınır askeriydi, damarlarında onun kanı akıyordu. Ama neye yaramıştı sanki?

Daphne, tapılası bir adamla evlenmişti. Gerçekten tapılası bir adamla. Cesur bir erkek istemişti. Gerçi içten içe tüm cüretkâr erkeklerden de nefret ediyordu. Annesi onu böyle yetiştirmişti.

Böylece, pervasız, biraz da kötücül tutkusuna bir çıkış bulamıyordu ve bundan şikâyetçi de değildi. Kendi soyunun kanı ona karşı çıkmış, sinirlerini hırpalamış ve onu imha etmişti. Onu hasta eden ve doktorların veremden kuşkulanmalarını sağlayan,

öfke ve engellenmenin neden olduğu hayal kırıklığından başka bir şey değildi. İşte hepsi oradaydı, fazlasıyla geniş ağzının çevresinden okunuyordu. Engellenme, öfke ve esef. Ve mavi-yeşil bakışlarında da bu böyleydi. Yana bakan, eğilmiş gözler ve sinsice kendi içine dönmüş o tuhaf öfke. Bu öfke gözlerini kızartıyor ve sinirlerini hırpalıyordu. Buna rağmen tüm dikkati, annesinin inançlarına ve ailede birçok acıya neden olan yakışıklı, gururlu, gaddar babasının mahkûmiyetine odaklanmıştı. Evet, hayatın iyi, ılımlı ve cömert olması gerektiğine inanıyordu. Oysa isyankâr atalarından gelen kanı pervasızdı. Hele iradesi, kanından daha güçlüydü. Fakat kanı ondan öç alacaktı. İşte bugün, güçlü doğasının içinde parçalandığı bir gündü.

"Hiç haber yok mu hayatım?" diye sordu anne.

"Hayır. Kayınpederimin aldığı bilgiye göre İngiliz esirler Hasrun'a götürülmüş ve detaylar Türkler tarafından bildirilecekmiş. Bazı Arap esirler arasında çıkan söylentilere göre Basil, getirilen yaralı İngilizlerin arasındaymış."

"Bunları ne zaman duydun?"

"Bu sabah Primrose geldi."

"Öyleyse biraz ümitlenebiliriz canım."

"Evet."

Hiçbir şey Daphne'nin ümitlenmeyi kabulü kadar acı verici olamazdı. Ümit onun için neredeyse bir lanetti. Keşke buna gerek duymasaydım, diye düşündü. Hah, ümit işkencesi ve insanın ruhuna yapılan hakaret. Hakkını isteyen açgözlü, dul bir kadın gibiydi ümit. Neden temiz bir felaket olup bitmemişti ki? Ümitsizlikle uğraşmak ümitsizliğin kendisinden daha beterdi. Çok şey için ümitlenmişti oysa. Ah, sevgili ağabeyleri için, acılar içinde nasıl da ümitlenmişti. Ve artık hayatta en sevdiği bu iki

kişi yoktu. Yaşamalarını ümitle beklediği başkaları da ölmüştü. Şimdi ise kocasının belirsizliği ona dert olmuştu.

"İyi misin, canım?" dedi anne, kaygılı bir yüzle.

"Daha iyiyim." Öfkeli bir yanıttı bu.

"Gecen nasıldı?"

"Pek iyi değildi." Sessizlik oldu.

"Daphne, hayatım, benimle yemeğe gelecek misin?"

"Hayır anneciğim. Primrose'e söz verdim. Yemeği Howards'da yiyeceğiz, ama daha on beş dakika buradayım. Otursana."

Elektrikli sobanın yanına oturdular. Tanıdık, acımsı bir sessizlik oldu. Ne söyleyeceklerini bilemiyorlardı. Daphne biraz toparlandı ve annesine baktı.

"Dışarıya çıkmak için gücünün yeterli olduğundan emin misin?" dedi, "böyle ansızın seni dışarı çıkartan şey neydi?"

"Hurst Place'e gittim, canım. Gazetelerin yazdıklarından sonra, o adamları aklımdan çıkaramadım."

"Neden gazeteleri okuyorsun ki?" deyiverdi Daphne, yakıcı, asit gibi bir sinirle. Ve sonra, "Şey," dedi kendini toparlayarak, "bari gittikten sonra kendini daha iyi hissettin mi?"

"Bizim dışımızda da bir sürü insan acı çekiyor hayatım."

"Biliyorum. Bu daha da kötü ya. Sadece biz olsak önemli olmazdı. Önemli olurdu ama daha kolay katlanılırdı. Aynı acıları çeken kalabalıktan sadece biri olmak..."

"Ama bazıları daha kötü durumda, canım."

"Ah, elbette! Ve kalabalık ne kadar kötü durumdaysa, tek kişi de o kadar kötüdür."

"Öyle mi hayatım? O kadar karamsar olma. Bana öyle geliyor ki insanlara kendimden biraz verebilirsem bu beni yükseltecek. Orada yatan adamlara yardım edebilirsem, Daphne, sanki kendi oğullarıma yardım etmiş olacağım. Artık oğullarıma, ancak başkalarına yardım ederek yardım edebilirim. Buna yetecek gücüm hâlâ var."

Ve anne küçük beyaz elini kızının uzun, beyaz, soğuk eline koydu. Daphne'nin gözlerinde yaşlar, dudağında korkulu, taş gibi çarpık bir görüntü belirdi.

"Böyle hissetmen ne kadar harika," dedi.

"Ama sen de böyle hissediyorsun aşkım. Biliyorum, hissediyorsun."

"Hayır hissetmiyorum. Bu korkunç acıları çeken bir insan gördüğüm zaman dünyanın sona ermesini diliyorum. Ama biliyorum ki dünyanın sonu gelmeyecek.

"Ama iyileşecek canım. Bu seferki, büyük bir hastalık gibi, dünyanın göğsünü delen korkunç bir zatürree gibi."

"Düzeleceğine inanıyor musun? Ben inanmıyorum."

"Düzelecek. Tabii ki düzelecek. Aksini düşünmek saçmalık olur, Daphne. Daha önce nasıldı bir düşün, Avrupa'da bile. Ah Daphne, daha geniş düşünmeliyiz"

"Evet, galiba öyle yapmalıyız."

Kız hızla konuşuyordu, dudaklarından, çınlayan, monoton bir tonla. Anne yüreğinden konuşuyordu.

"Sahi Daphne, Hurst Place'deki adamların arasında eski bir dost buldum."

"Kim?"

"Küçük Kont Dionys. Hatırladın mı?"

"Evet, nesi var?"

"Oldukça kötü yaralanmış, göğsünden. Çok hasta."

"Konuştun mu onunla?"

"Evet. O uzun sakalına rağmen onu tanıdım."

"Sakal?"

"Evet kapkara bir sakal. Galiba tıraş edilememiş. Hayatta olması bile garip, zavallı adam."

"Neden garip olsun? Yaşlı değildir ki. Kaç yaşında?"

"Otuzla kırk arası. Ama çok hasta, çok yaralı, Daphne. Ve çok küçük. Çok küçük, çok solgun, *smorto*, İtalyanca bir sözcük biliyorsun. Esmer insanların görünümünü anlatan. Çok sıkıntı verici bir şeyler var o sözcükte."

"Çok mu küçük gözüküyor şimdi, tuhaf," dedi kız.

"Hayır, tuhaf değil. Sanki neresinin ağrıdığını anlatamayan çok hasta bir çocuğun korkunç uzaklığı var. Zavallı Kont Dionys, Daphne. Gözlerinin o kadar siyah, kirpiklerinin o kadar uzun, kıvrık olduğunu hiç bilmiyordum, canım. Hiç bu kadar güzel olduğunu düşünmemiştim."

"Ben de. Yalnızca biraz komikti. Ufak ve şık bir adamdı."

"Evet. Ama şimdi... Yüzünde ulaşılamayan ve hüzün veren bir kahramanınkine benzer bir şey var, Daphne. İlkel bir şey."

"Sana ne söyledi?"

"Benimle konuşamadı. Sadece dudaklarıyla, adımı fısıldadı."

"O kadar mı kötü?"

"Ah, evet. Ölmesinden korkuluyor."

"Zavallı Kont Dionys. Onu severdim. Biraz maymun gibiydi ama meziyetleri de vardı. On yedinci yaş günümde bana bir yüksük vermişti. Ne hoş bir

yüksüktü!"

"Hatırlıyorum, canım."

"Eşi tatsız biriydi ama. Ondan uzakta ölmek umurunda mıdır acaba? Acaba biliyor mudur?"

"Sanmam. Burada onun adını bile tam olarak bilmiyorlardı. Sadece filanca alayın albayı olduğu biliniyormuş."

"Dördüncü süvari birliği," dedi Daphne. "Zavallı Kont Dionys. Hep ne güzel bir isim olduğunu düşünmüşümdür. Kont Johann Dionys Psanek. Harika bir cici beydi. Ve muhteşem dans ederdi. Ufak ama etkileyici. Acaba ölüm umurunda mıdır?"

"Kendine has o hayvansı tarzıyla ne kadar da hayat doluydu. Küçük insanların kibirli olduğu söylenir ama şimdi kibirli görünmüyor, canım. Yüzünde asırlar ve evet unutulmaz bir güzellik var, Daphne."

"Uzun kirpikleri var demek istiyorsun."

"Hayır. Çok durgun, çok yalnız ve çok harap. Orta Avrupa'nın o tuhaf ve eski yerlilerinden olmalı. Yanında kendimi sanki yenilenmiş gibi hissettim."

"Ne iyisin," dedi Daphne.

Ertesi gün Daphne, haber almak için Hurst Place'e telefon etti. Kont Dionys'in durumu aynıydı. Sonra her gün aradı. Daha iyi olduğunu söylediler. Sadece kocasının Türkiye'de olduğunu, yaralı olarak esir alındığını ama iyileştiği haberini aldığı gün küçük Kont'u sormak için telefon etmeyi unuttu. Ertesi gün, onu görmeye gideceğini söylemek için aradı. Gittiklerinde Kont Dionys uyanıktı. Huzursuz görünüyordu. Burnunun çevresinde acının bulantısını görebiliyorlardı. Yüzü Daphne'ye kara sakalının arkasında tuhafça gizlenmiş gibi göründü. Zayıf yüzünün solgun ve şeffaf teninden sakalları tek tek,

seyrek ve incecik çıkmışlardı. Aynı şekilde bıyığı da ağzının etrafında ince siyah bir çizgi oluşturmuştu. Gözleri iyice açık, çok siyah ve ifadesizdi. Sanki görmüyormuş gibi iki kadının kalabalık, kasvetli odadan gelişlerini izledi. Gözleri fazlasıyla iri görünüyordu.

Soğuk bir gündü ve Daphne siyah fok ceketine sarınmış, kürklü yakasını kulaklarına kadar kaldırmış ve kulaklı şapkasını alnına kadar indirmişti. Leydi Beveridge samur kürkünü giymişti ve o kendine has garip, tertipsiz zarafetiyle kabarmış bir tavuğa benziyordu.

Hastane Daphne'yi üzmüştü. Sağa sola bakınıyordu ve her şey ona belli belirsiz bir korku veriyordu. Bu, yaralı düşman askerlerinin verdiği bir dehşetti. Uzun boyuyla, kürklerinin içinde ve ufak tefek annesinin yanında, heybetle yatağın yanında dururken fazlasıyla rahatsız edici görünüyordu.

"Umarım gelmem sizi rahatsız etmedi?" dedi hasta adama Almanca. Dilinin körelmiş olduğunu hissetti.

"Bu kim?" diye sordu Kont.

"Kızım Leydi Daphne. Beni hatırlamıştınız, ben Leydi Beveridge! Bu da benim kızım. Saksonya'da tanışmıştınız. Sizin yaralandığınıza çok üzüldü."

Kara gözler küçük kadında durakladı, sonra Daphne'nin heybetli bedenine döndü. Orada olması belli ki onu korkutmuş, ona huzursuzluk vermişti. Yüzünü yana çevirdi. Daphne, ince siyah saçların hayvansı kulaklarının üzerine uzadığını fark etti.

"Beni hatırlıyor musunuz, Kont Dionys?" dedi duygusuzca.

"Evet," dedi. Yüzü hâlâ dönüktü.

Gelmekte hata etmiş gibi öylece kalakalmıştı Daphne.

"Yalnız kalmayı mı tercih edersiniz?" dedi, "özür dilerim." Sesi durgundu. Birden kendini kapalı kürklerin içinde boğulur gibi hissetti ve kürkünü yırtar gibi açarken ince beyaz boynu, düz göğsü ve basit siyah elbisesi göründü. Adam isteksizce ona bakmak için döndü. Ona, yanındaki tuhaf bir yaratık gibi bakıyordu.

"Hoşça kalın," dedi, "geçmiş olsun." Dönerken, ağır gözlerle yukarıdan şöyle bir baktı. Gerginlik ve yorgunluktan gözlerinin çevresi hâlâ kızarıktı.

"Çok uzun boylusunuz," dedi Kont, korkak bir tavırla.

"Ben hep uzundum," dedi Daphne, hafifçe ondan yana dönerek

"Ben de kısayım."

"İyileştiğinize öyle sevindim ki."

"Ben sevinmedim."

"Neden? Eminim sevinmişsinizdir. Tıpkı bizim sevindiğimiz gibi. Çünkü iyileşmenizi istiyoruz."

"Teşekkür ederim. Oysa ben ölmeyi istemiştim."

"Böyle yapmayın Kont Dionys. İyileşin," dedi Daphne, derin ve içten, çocukluğundaki tavrıyla. Kont sanki onu daha iyi tanımış gibi bakıyordu. Ama kısa, sivri burnu acının bulantısı ve yorgunluğuyla kısılıyordu. Alnı gergindi. Dış dünyaya sadece çok az ilgi göstermesine izin veren, içe dönük acının o garip ateşiyle yanan gözlerle Daphne'yi izliyordu.

"Neden ölmeme izin vermediler ki sanki?" dedi. "Hemen ölmeyi istedim."

"Hayır," dedi Daphne. "Ölmemelisiniz. Yaşamalısınız. Yaşayabiliyorsak yaşamalıyız."

"Ben ölmeyi istedim."

"Evet ama," dedi Daphne, "ölüm istediğimiz zaman gelmez, ya da istediğimizi zannettiğimiz zaman."

"Doğru," dedi, ona aynı kara, büyük gözlerle bakarak. "Lütfen oturun. Ayakta çok uzun görünüyorsunuz."

Hâlâ onun heybetli görünümünden korktuğu belliydi.

"Çok uzun boylu olduğum için üzgünüm," dedi Daphne, bir erkek hemşirenin getirdiği sandalyeyi alarak. Leydi Beveridge diğer adamlarla konuşmaya gitmişti. Daphne daha fazla ne diyeceğini bilmeyerek oturdu. Kontun gözlerindeki zifiri karanlık onu şaşırtmıştı.

"Neden buraya geliyorsunuz? Leydi anneniz neden buraya geliyor?" dedi.

"Elimizden gelen bir şey olabilir mi diye."

"İyileştiğim zaman leydilerime teşekkür ederim."

"Tamam," dedi, "iyileştiğiniz zaman lordum Kont'a, teşekkür etmeleri için izin veririm. Lütfen, yeter ki iyileşin."

"Biz düşmanız," dedi Kont.

"Kim? Siz, ben ve annem mi?"

"Değil miyiz? En zor olan şey bir şeyden emin olmaktır. Beni ölüme bıraksalardı..."

"Bu en azından nankörce, Kont Dionys."

"Leydi Daphne! Evet. Leydi Daphne! Çok güzel bir isim. Her zaman Leydi Daphne diye mi biliniyordunuz? Hatırlıyorum da, evlenmemiş bir kızken ne kadar zekiydiniz."

"Olabilir," dedi sorusunu yanıtlamak için.

"Öf! Artık hepimiz yeni isimler almalıyız. Kendim için yeni bir isim düşünmüştüm, ama şimdi unuttum. Artık Johann Dionys değilim. O isim parçalandı. Ben Karl'ım ya da Wilhelm ya da Ernest ya da Georg. Bu isimlerden nefret ediyorum. Ya siz?"

"Beğenmiyorum ama nefret de etmiyorum. Ve

Kont Johann Dionys olmaktan da vazgeçmemelisiniz. Vazgeçerseniz ben de Daphne olmaktan vazgeçmek zorunda kalırım. Sizin adınızı o kadar seviyorum ki."

"Leydi Daphne! Leydi Daphne!" diye tekrarladı. "Evet, kulağa hoş geliyor, hatta harika. Sanırım aptalca konuşuyorum." Endişeyle Daphne'ye baktı.

"Hiç de değil," dedi Daphne.

"Öf! Omuzlarımda bir çocuğun değirmeni gibi bir kafa taşıyorum ve aptalca kelimeler üretmesini engelleyemiyorum. Lütfen, beni duymayın, gidin. Ben kendimi fazlasıyla duyuyorum zaten."

"Sizin için bir şey yapamaz mıyım?" diye sordu Daphne.

"Hayır, hayır! Hayır, hayır! Her şeyin unutulduğu bir yere, derinlere, çok derinlere gömülebilseydim! Ama beni yüzeye çektiler. Beni canlı canlı gömselerdi keşke. Sadece derinlikler, karanlık ve toprağın ağırlığı olsaydı."

"Böyle şeyler söylemeyin," dedi Daphne kalkarak.

"İstemesem de söylüyorum. Neden buradayım? Neden buradayım? Neden kurtuldum ve buradayım? Neden çenemi kapatamıyorum?"

Yüzünü yana çevirdi. İnce, kara, söz dinlemez saçları upuzundu ve düzgün, esmer ensesinden kümelerle yukarı çekilmişti. Daphne acıyla ona baktı. Bedenini kıpırdatamıyordu. Sadece başını çevirebiliyordu. İnce sakalı çenesinden ve boynundan kulaklarına kadar çıkmış, yüzü sertçe yana dönmüştü. Bu pozisyonda hareketsizce yatıyordu. Leydi Daphne annesine bakmak için döndü. Birden Kont'un dünyadaki hayatı ve kendisi arasındaki bağların kopmuş olduğunu anladı. Kont orada yatıyordu başıboş, insanlığın bedeninden fırlatılmış gibi.

Yeniden hastaneye geldiğinde, aradan on gün geçmişti. İnsanın çaresiz şeyleri unutmak istemesi gibi, unutabilmek umuduyla, bir daha oraya gitmek istememişti. Ama onu unutamadı. Kont, aklından çıkmıyordu. Ona gitmeliydi. Çok yavaş da olsa iyileşmeye başladığını duymuştu.

Gerçekten de iyi görünüyordu. Gözleri eskisi gibi fazlasıyla açık değildi. Ve ona doğal olmayan bir hava veren o tatsız, kara görüntü yok olmuştu. Kont dikkatle onu izliyordu. Kürkünü çıkartmış, yalnızca elbisesi ve yumuşak tüylü, koyu renk bir şapkayla gelmişti.

"Nasılsınız?" dedi Daphne, onunla göz göze gelmemek için yüzünü çevirerek."

"Teşekkür ederim, iyiyim. Geceler artık o kadar uzun değil."

Uzun gecelerin ne demek olduğunu hatırlayarak titredi. O da Daphne'nin yüzündeki halsiz ifadeyi, kızarmış gözlerini fark etmişti.

"İyi görünmüyorsunuz. Bir derdiniz mi var," dedi Kont.

"Hayır hayır,"diye yanıtladı Daphne.

Bir demet papatya türü pembe çiçek getirmişti.

"Çiçekleri sever misiniz?"diye sordu Daphne.

Onlara baktı ve başını yavaşça salladı Kont.

"Hayır," dedi. "Ata binmişsem, dağlar ve bayırlarda koşturuyorsam, onları yerlerde görmeyi severim. Ama burada değil. Şimdi değil. Lütfen bu mezara çiçek getirmeyin. Onları bahçelerde bile sevmem. İnsan hayatına döşeme oldukları için sevmem."

"Onları götürürüm öyleyse," dedi Daphne.

"Lütfen götürün. Lütfen onları hemşireye verin."

Daphne sustu.

"Belki de," dedi Daphne, "sizi rahatsız ediyorum."

Kont onun yüzüne baktı.

"Hayır," dedi. "Siz buzlu suların yanındaki bir kayanın arkasına saklanmış bir çiçek gibisiniz. Hayır, yeterince yaşamıyorsunuz. Korkarım akıllıca konuşamıyorum. Çenemi kapalı tutmak istiyorum. Açarsam bu saçmalıkları konuşuyorum. Ağzımdan kaçıyorlar."

"O kadar saçma değiller," dedi Daphne. Ama o başını çevirdi. Sessizdi.

"Sizin için gerçekten yapabileceğim bir şey olup olmadığını bana söylemenizi istiyorum."

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Kont.

"Belki sizin için bir mektup yazabilirim."

"Hiç gerek yok."

"Ama ya karınız ve iki çocuğunuz? Nerede olduğunuzu biliyorlar mı?"

"Hiç zannetmem."

"Neredeler?"

"Bilmiyorum. Galiba Macaristan'dalar."

"Evinizde değiller mi?"

"Bir ayaklanmada şatom yakıldı. Karım çocuklarla Macaristan'a gitti. Akrabaları orada. Benden kaçtı. Ben de öyle istemiştim zaten. Ona yazık olacak olsa da, ben ölmek istemiştim. Kişisel detaylara girdiğim için özür dilerim." Daphne ona baktı. O garip, inatçı küçük adama.

"Ama haber vermek istediğiniz birileri mutlaka vardır, ya da haber almak istediğiniz."

"Hiç kimse, hiç kimse. Keşke kurşun kalbimden geçseydi. Ölmek istiyorum. Ama bedenimdeki şeytan ölmez."

Daphne onun kapalı, öteki yana dönmüş yüzüne baktı.

"Eminim sizi hayatta tutan şey şeytan değil, iyi bir şeydir."

"Hayır, bir şeytan."

Daphne oturduğu yerden ona uzun uzun, hayretle baktı.

"İnsan kendini hayatta tutan bir şeytandan nefret etmek zorunda mıdır?" diye sordu Daphne. Kont hafif yergili bir gülümsemeyle ona baktı.

"Eğer yaşarsa, hayır."

Kont ona baktığı anda Daphne bakışlarını kaçırdı. Kont sessizce yatıyor, Daphne onun koyu gözlerine asla doğrudan bakamıyordu.

Böylece Kont uzun kış geceleri ve kısa kış günleri boyunca ne okudu ne de konuştu. Kara, açık gözlerle ve hiçbir şeyi önemsemeyerek, çevresindeki her şeye tiksintiyle bakarak, saatlerce öylece yattı.

Ara sıra Daphne onu görmeye gitti. Onu düşünmeden edemiyordu. Büyülü bir şey gibi aklına ansızın o geliveriyordu.

Bir gün Kont ona dedi ki,

"Görüyorum ki evlisiniz. Kocanızın kim olduğunu sorabilir miyim?"

Söyledi. Basil'den mektup almıştı. Kont hafifçe gülümsedi.

"Mutlu bir kavuşmaya ve yeni, güzel çocuklara hazırlanabilirsiniz Leydi Daphne, öyle değil mi?"

"Evet, elbette," dedi Daphne.

"Ama hastasınız," dedi Kont.

"Evet, çok hastayım."

"Neyiniz var?"

"Ah," dedi huysuzca yüzünü çevirerek, "akciğerlerden şüpheleniyorlar." Bu konuda konuşmaktan nefret ediyordu. "Ama, hasta olduğumu nasıl bildiniz?" diye ekledi çabucak.

Yine sessizce gülümsedi Kont.

"Yüzünüzde görüyorum ve sesinizde duyuyorum bunu. Şeytan size büyü yapmış denebilir."

"Ah, hayır," dedi Daphne aceleyle. "Çok mu belli oluyor?"

"Evet. Sanki yüzünüze bir tokat yemişsiniz ve bunu unutamamışsınız."

"Bir tokat yemedim," dedi Daphne, "savaşın dışında."

"Savaş!" diye yineledi Kont.

"Eh, artık bunu konuşmayalım," dedi Daphne.

Başka bir gün Kont ona dedi ki: "Sene döndü, artık güneş İngiltere'de bile parlayabilir. Çabuk iyileşmekten korkuyorum. Ben bir tutsağım değil mi? Ama güneş parlıyor. Umarım güneş benim yüzümde parlar."

"Hep esir kalmayacaksınız. Savaş bitecek... Ve güneş İngiltere'de de bir gün parlar."

"Umarım yüzümde parlar."

Böylece şubatta, sarıçiğdemleri, bir mezaryon ağacının kokusunu ve ıslak, sıcak toprağın kokusunu müjdeleyen, parlak mavi bir sabah, Daphne aceleyle bir taksi tuttu ve hastaneye gitti.

"Beni güneşe çıkarmaya geldiniz," dedi Kont onu görür görmez.

"Evet onun için geldim."

Daphne başhemşireyle konuşup Kont'un yatağını aşağı kadar açılan bir pencerenin yanına taşıttı. Güneşin altına. Döndüğünde gökyüzünün tamamını ve çıplak, eflatun ağaçların parıldayan tepelerini görebiliyordu.

"Dünya, dünya," diye mırıldandı Kont. Gözleri kapalı yatıyordu. Ve güneş onun solgun, şeffaf, hareketsiz yüzüne vuruyordu. Soluğu burun deliklerin-

den sessizce girip çıkıyordu. Daphne onun nasıl bu kadar durgun ve hareketsiz görünebildiğine şaşırmıştı. Annesinin dediği doğruydu. Hatları o kadar düzgündü ki sanki çok kızgınken bir kalıba dökülerek yapılmıştı. Ne kadar küçük ve mükemmeldi! Birden koyu gözleri açıldı ve Daphne'yi kendisine bakarken yakaladı Kont.

"Güneş, nefreti bile bir çiçek gibi açtırıyor," dedi.

"Kimin nefretini?"

"Bilmiyorum. Ama kirpiklerimin arasından bakarak çiçekler yapabiliyorum. Nasıl, biliyor musunuz?"

"Gökkuşağı gibi mi?"

"Evet, rengârenk çiçekler."

Ve Kont'u dudaklarında ilginç bir gülümsemeyle, hemen hemen kapalı göz kapaklarıyla güneşe bakarken gördü.

"Güneş ne İngiliz, ne Alman ne de Bohem," dedi Kont. "Ben güneşin vatandaşıyım. Ateşe tapanlara aitim."

"Öyle mi?" diye sordu Daphne.

"Evet. Gerçekten, geleneklerime göre öyle." Gülerek ona baktı: "Orada, erimek üzere olan bir çiçek gibi duruyorsunuz."

Daphne bir şeyden korkar gibi dikkatli bir bakışla ona güldü ve "Tahmin ettiğinizden çok daha güçlüyüm," dedi.

Kont hâlâ onu seyrediyordu. "Bir gün," dedi Kont "gitmeden önce saçlarınızı ellerime dolamama izin verir misiniz?" İnce kısa esmer ellerini kaldırarak, "Saçlarınızı ellerime dolayayım, sargı gibi. Canımı acıtıyorlar. Neden, bilmiyorum, sanırım o silah patlamalarından. Ama saçlarınızı ellerime dolamama izin verirseniz... Bilirsiniz, büyülü altın... İçinde çok fazla ay suyu vardır ve ellerimdeki acıyı hafifle-

tir. Bir gün, izin verir misiniz?" dedi.

"O günün gelmesini bekleyelim," dedi Daphne.

"Evet," diye yanıtladı Kont ve yine sustu.

"Çocuk gibi yakınıp bir şeyler istemem," dedi bir süre sonra, "şimdilik erkekliğimi kaybetmiş gibiyim. Top ve tüfeklerin bitmek tükenmek bilmeyen patlamaları! Ruhumu benden bir kuş gibi kaçırdı bunlar sonunda. Ama biliyor musunuz, geri gelecek. Size çok minnettarım. Ruhsuz olduğum bu dönemde bana iyi davrandınız. Karşılık beklemeden. Sizin ruhunuz sessiz, kahraman."

"Yapmayın," dedi Daphne. "Konuşmayın."

Kontun yüzünden utanç, ıstırap ve tiksintinin izleri geçti.

"Çünkü yapamıyorum. Ruhumu yitirdim ve sizinle konuşmadan yapamıyorum. Kendime engel olamıyorum ama başka kimseyle de konuşmuyorum. Konuşmamaya çalışıyorum ama engelleyemiyorum. Sözcükleri de benden almak mı istiyorsunuz?"

Büyük, yeşil-mavi gözleri, karlı ve kırmızı, nadir bulunan bir Noel gülünün ortasını andırıyordu. Saçları gür ve parıltılıydı, altın suyu gibi. Orada öylece duruyordu. Pasif, başı dik ve gözlerini iyice açmış, soğuk sarışınlığının verdiği ısrarlı bir kararlılıkla.

Ziyarete geldiği başka bir gün, Kont onu bir süre izledi ve dedi ki:

"Herkes size çok hoş, çok güzel olduğunuzu söylüyordur."

"Herkes değil."

"Ya eşiniz?"

"Söylüyor."

"Kibar biri midir? Şefkatli midir? İyi bir sevgili midir?"

Daphne hoşnutsuzca başını yana çevirdi.

"Evet," dedi tersçe.

Kont yanıt vermedi. Daphne ona yeniden baktığında, Kont'un gözleri kapalıydı. Kısa, şeffaf burnunda bir gülümseme kıvrılmış gibiydi. Yosunların arasından görünen su gibi, cildi sakallarının arasından görülebiliyordu. Kara saçları cam gibi taranmıştı. Kara kaşları, yanar dönerli esmer alnında siyah bir camın kıvrımı gibi parlıyordu.

Ansızın konuştu, gözlerini açmadan:

"Bana çok iyi davranıyorsunuz."

"Öyle mi? Hiç önemli değil."

Gözlerini açtı ve ona baktı.

"Her şey eşini bulur," dedi Kont. "Gelincik de, sansar da, şahin de. İnsan hep sanır ki yalnızca kumru, bülbül ve geyiklerin sevecen eşleri olur. Fakat kuzeyde yaşayan sansarların ve kutup ayılarının da eşleri vardır. Ve dişi kutup ayısı, kayanın yanında yavrularıyla birlikte bir yılan gibi saklanırken erkek ayı, bir kar tanesi ya da beyaz bir bulut gölgesi gibi, benekli denizde süzülür. Dişisini de gördüm ama öldürmedim. Sarı-beyaz erkeğini de öldürmedim. Ağzında balıkla döner, sarı-beyaz gövdesiyle, siyah taşların üzerinden, çamurlu ve yavaşça."

"Kuzey Denizi'ne hiç gittiniz mi?"

"Evet. Sibirya'ya da gittim. Eskimolarla, kutup bozkırlarının arasından... Beyaz, dişideniz şahini, yüksek bir kayalığa yuvasını yapar. Ve bazen, beyaz kaşıyla kayaların kenarından bakar. Sadece insanların dünyası değil bu, Leydi Daphne."

"Hem de hiçbir şekilde değil," dedi Daphne.

"Yoksa acınacak bir yer olurdu."

"Zaten yeterince kötü," dedi Daphne.

"Tilkilerin, inleri vardır. Onların bile, inledikleri nde yanıt aldıkları bir eşleri vardır, Leydi Daphne. Yılan da dişisini bulur... Psanek, haydut demektir biliyor muydunuz?"

"Bilmiyordum."

"Haydutlar ve eşkıyalar çoğunlukla en iyi kadınları bulurlar."

"Doğru," dedi Daphne.

"Ben Psanek olacağım, Leydi Daphne. Artık Johann Dionys olmayacağım. Psanek olacağım. Kanun beni vurdu."

"Hem Psanek, hem Johann, hem de Dionys olabilirsiniz."

"Güneş yüzümdeyken mi? Belki," dedi güneşe bakarak.

1918 ilkbaharının kimi günleri çok güzeldi. Martta Kont ayağa kalkabilmişti. Ona koyu mavi bir üniforma giydirdiler. Çok zayıf değildi. Şimdi saçı ve sakalı kesildiği için yüzünde koyu bir şeffaflık vardı. Küçüklüğüyle dikkat çekiyordu. Ancak erkeksiydi ve küçük bedeniyle mükemmel görünüyordu. Daphne'nin onu maymuna benzetmesine neden olan komik canlılığı artık kaybolmuştu. Gözleri karanlık ve mağrurdu. Elinden geldiğince kimseyle, hemşirelerle, ziyaretçilerle, öbür esir ve hastalarla konuşmuyor, kendini kendine saklıyordu. Onlarla arasına bir gölge koymuş gibiydi. Ve bu gölgenin içinden, ininden, gururlu bir yabanıl hayvan gibi, güzelce çevrilmiş koyu gözleriyle bakıyordu. Sadece Daphne ile konuşuyor ve gülüyordu. Beyaz bulutların mavi gökyüzünden ihtişamla, bitmek bilmeden geçtiği ve parçalı gölgelerden sonra çıkan ılık güneşli bir mart günü, hastanenin terasında oturdular.

"On yedinci yaş gününüzde size bir yüksük vermemiş miydim?" diye sordu Kont.

"Evet. Hâlâ bende."

"Dibinde altın bir yılan ve üstünde iğneyi itmek için yeşil taştan bir uğurböceği vardı."

"Evet."

"Onu hiç kullanıyor musunuz?"

"Hayır. Çok nadir dikiş dikerim."

"Benim için bir şey dikmek size zor gelir mi?"

"Emin olun benim dikişime hayran kalmazdınız. Ne dikmemi isterdiniz?"

"Bana bir gömlek dikin. Yazılı hazır gömlekleri şimdiye kadar hiç giymedim. Bana çok zevksiz geliyorlar."

Daphne ona baktı, küçük kibirli kaşlarına.

"Hizmetçime yaptırayım mı?"

"Ah lütfen, hayır! Lütfen, hayır, dert etmeyin. Hayır, lütfen. Siz Psanek yüksüğünü kullanıp dikmedikçe istemem."

Daphne yanıt vermeden durakladı. Sonra yavaşça, "Neden?"i geldi.

Kont dönüp ona koyu, sorgulayan gözlerle baktı.

"Nedeni yok," dedi mağrurca.

Daphne konuyu orada bıraktı. İki hafta boyunca onu görmeye gitmedi. Sonra bir gün otobüse binip Oxford Caddesi'ne gitti ve ince pazen bir kumaş aldı. Pazen giymeli, diye düşünüyordu.

O öğle sonu Hurst Place'e gitti. Kont'u terasta otururken buldu. Bahçeden, boş alanları kırmızıya çalan Londra mahallesini, teneke çatılı bir kuru temizlemeci dükkânını seyrediyordu. "Gömleğiniz için ölçülerinizi verir misiniz,"diye sordu.

"Bu İngiliz gömleğinin boyun ölçüsü on beş. Başhemşireye sorarsanız size ölçülerini verir. Biraz büyük. Kolları çok uzun, bakın." Manşetlerini bileklerinden salladı. "Her yeri çok uzun."

"Benimkini giyemezsiniz herhalde, yaptığımda."

"Ah, hayır. Hizmetçiniz size yardım etsin ama lütfen o dikmesin."

"Neden benim yapmamı istediğinizi söyler misiniz?"

"Çünkü, ben başka insanların kıyafetlerini giyen bir esirim ve kendime ait hiçbir şeyim yok. Bütün dokunduğum şeyler bana zevksiz geliyor. Eğer hizmetçiniz benim için o gömleği dikerse yine hiçbir şey değişmez. Sadece siz bana istediğimi verebilirsiniz. Boynumu ve bileklerimi saracak, düğmeleri olan bir gömlek."

"Almanya'dayken, Avusturya'dayken ne giyerdiniz?"

"Annem benim için dikerdi. O ölünce de teyzem..."

"Karınız dikmez miydi?"

"Tabii ki hayır. Bunu hakaret olarak kabul ederdi. Evimde sadece bir misafirdi o. Benim ailemde çok eski gelenekler vardır. Bu gelenekler ancak benimle son buldular. Onları canlandırmam gerek."

"Gömlek geleneğiyle mi başlanacak?"

"Evet. Bizim ailemizde gömlek kendi kanımızdan bir kadın tarafından yapılır ve yıkanır. Evlenince de karımız tarafından. Evlendiğimde altmış tane gömleğim vardı ve tabii birçok başka şeyim. Armamız olan uğurböceğinin ve ismimin baş harflerinin işli olduğu gömleklerimi annem ve teyzem dikmişti."

"İsminizin baş harflerini nereye işlemişlerdi?"

"Buraya." Parmağını ensesine koymuştu, şeffaf, esmer tenine. "Galiba hâlâ nakışlı uğurböceğini hissedebiliyorum. Bizim kumaşlarımızda taç yoktu, sadece uğurböceği vardı."

Daphne suskundu, düşünüyordu.

"Bu isteğimi mazur görür müsünüz?" dedi Kont. "Bir tutuklu olduğum için başka bir şey yapamıyo-

rum ve ayrıca kader dünyayı benim gördüğüm gibi görmenizi sağladı. Sizden istediğim aslında çok uygunsuz değil. Dikerken parmağınızda bir uğurböceği olacak. Uğurböceğini taşıyanlar bunun ne anlama geldiğini bilirler."

"Herhalde," dedi Daphne düşünceli, "arı, gömleğinizde olunca da şapkanızda olduğu kadar kötüdür."

Kont şaşkın gözlerle ona baktı.

"Şapkanızda arı olmasının anlamını bilmiyor musunuz?"

"Hayır."

"Saçlarınızda bir arının vızıldaması! Çıldırmak demektir," diye gülümsedi Daphne.

"Demek öyle," dedi Kont. "Ah, yüzyıllardır Psaneklerin şapkalarında uğurböceği vardır."

"Çok, çok çılgınca," dedi Daphne.

"Olabilir, ama karım ve ben on yıl boyunca aklı başında davrandık. Şimdi bana uğurböceğinin çılgınlığını yeniden versinler... Aklı başında davrandığım dünya çıldırdı. Yanında çılgınlıklar yaptığım uğurböceğininse aklı hâlâ başında."

"En azından ben gömlekleri dikerken, eğer dikersem," dedi Daphne, "parmağımın ucunda bir uğurböceği olacak."

"Siz benimle dalga geçiyorsunuz."

"Ama eminim ki ailenizin böceğinden söz ederken ne kadar komik olduğunuzu biliyorsunuzdur."

"Aile böceğim mi? Şimdi de saygısızlık yapıyorsunuz."

"Söyleyin bakalım, uğurböceği kaç benekli olacak?"

"Yedi."

"Her kanatta üç tane. Peki geri kalan bir beneği ne yapacağım?"

"Onu dişlerinin ortasına yerleştirirsiniz, Cerebus'un[1] pastası gibi."

"Bunu aklımda tutacağım."

İlk gömleği getirdiğinde onu başhemşireye verdi Daphne. Sonra Kont Dionys'i terasta oturur buldu. Güzel bir bahar günüydü. Yakınlarda uzun karaağaçlar vardı. Tarla kuşları ötüyordu.

"Ne güzel bir gün," dedi Daphne. "Şimdi dünyayı biraz daha seviyor musunuz?"

"Dünya mı?" dedi Kont, düzgün şeffaf burnunda aynı hoşnutsuzluk ve tiksintiyle.

"Evet," dedi Daphne. Yüzüne bir gölge gelmişti.

"Dünya bu mu? Küçük insan çiftlerinin, kaderimi yazan küçük insan çiftlerinin yaşadığı o sıralı kırmızı tuğla kutular mı?"

"İngiltere'yi sevmiyor musunuz?"

"Ah, İngiltere! Küçük kutular gibi küçük evler, her birinde evcil bir İngiliz ve onun evcil karısı, her biri dünyayı yönetiyor, çünkü hepsi birbirinden farksız."

"Ama İngiltere sadece evlerden ibaret değil."

"Tarlalar o halde! Sayısız, çitli tarlalar. Bu adanın üzerine iğnelenmiş düzensiz gözenekli bir ağ gibi. Ah, Leydi Daphne, beni bağışlayın. Nankörüm. Sizin dilinizde, safra gibi acı kin ile doluyum. Tek meziyetim çenemi kapatabilmek olurdu."

"Neden her şeyden nefret ediyorsunuz?" dedi Daphne yüzü burularak.

"Her şeyden değil. Özgür olsaydım! Kanunun dışında olsaydım! Ah, Leydi Daphne, insan kanunun dışına nasıl çıkar?"

---

[1] Roma ve antik Yunan dönemlerinde ölülerin ellerine cehennemin kapısını bekleyen üç başlı, yılan kuyruklu Cerebus adlı bir köpeğe verilmek üzere bir parça pasta konurdu.

"Kendi içine bakarak," dedi Daphne, "dışarıya değil."

Kontun yüzüne daha büyük bir tiksinti geldi.

"Hayır, hayır. Ben bir erkeğim, ben bir erkeğim, küçük olsam da. Kabuğunun içine kıvrılan bir ruh değilim. Ruhumda öfke var, öfke, öfke! Öfkem için bana fırsat verin. Bunun için fırsat verin."

Kara gözleri şiddetle Daphne'ninkilere baktı. Daphne neredeyse kendinden geçmiş bir halde gözlerini kaçırarak, tekdüze, büyülenmiş bir sesle:

"En iyisi, öfkenizden kurtulmanız. Ama neden öfkelisiniz?" dedi

"Nedeni yok. Aşktan söz ediyor olsaydık bana neden âşıksınız diye sormazdınız. Ama bu öfke, öfke, öfke! Buna başka ne ad verebilirim ki? Ve nedeni de yok."

Tekrar koyu, keskin, sorgulayan sancılı gözlerle Daphne'ye baktı.

Daphne gözlerini kaçırarak, "Bundan kurtulabilir misiniz?" dedi.

"Bir bomba patlayıp beni bin parçaya bölse bile," dedi Kont, "içimdeki öfkeyi yok edemez. Bunu biliyorum. Hayır, hayır, asla yok olmayacak. Ölüm de kurtuluş değil. Öfke, ölsem de içimde sızlanır ve gıcırdar. Leydi Daphne, Leydi Daphne, tüm sevgimizi tükettik. Geriye kalan yalnızca bu."

"Belki siz tüm sevginizi tüketmiş olabilirsiniz, siz herkes değilsiniz."

"Biliyorum. İkimiz adına konuşuyordum."

"Benim adıma değil," dedi Daphne hızla.

Kont yanıt vermedi ve bir süre sessiz kaldılar.

Daphne gözlerini usulca Kont'a çevirdi, "Neden benim adıma konuştuğunuzu söylüyorsunuz?" dedi suçlayarak.

"Özür dilerim, düşüncesizce davrandım."

Ancak sesindeki hafif kibirli ton bunu söylemek istemediğini gösteriyordu. Daphne dalmıştı, alnı soğuk ve sertti.

"Öfkenizi bana neden anlatıyorsunuz?" dedi Daphne. "Bu öfkenizi geçirecek mi?"

"Yılan bile dişisini bulur. Ve dişinin ağzında da erkeği kadar zehir vardır."

Ani bir kahkaha atıverdi Daphne.

"Ne kadar da şiirsel konuştunuz benimle."

Kont gülümsedi, yine aynı, bezdiren sadelikle.

"Ah," dedi, "siz bir kumru değilsiniz. Siz yalnız bir dalın üstünde, hülyalar içinde, büyük gözlü bir yaban kedisisiniz, benim gördüklerim gibi. Ve kendime soruyorum, acaba onun hatıralarında neler vardır?"

"Keşke bir yaban kedisi olsaydım," dedi Daphne ansızın.

Kont ona kurnazca baktı, ama bir şey söylemedi.

"Daha çok savaş mı istiyorsunuz," dedi Daphne acı bir şekilde.

"Daha çok siper? Daha çok Bertha topları mı? Daha çok mermiler mi ve zehirli gaz mı? Daha delerçekiçli bilimsel manevralı sözüm ona ordular mı? Asla, asla. Açlıktan ölmeyi ayakkabı ve bot yapan bir fabrikada çalışmaya yeğlerim."

"Öyleyse ne istiyorsunuz?"

"Öfkemin büyümesi için fırsat istiyorum."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Bu yüzden her gün burada oturup bekliyorum."

"Öfkenizin büyümesi adına mı?"

"Evet bunun için."

"Hoşça kalın Kont Dionys."

"Hoşça kalın Leydi Daphne."

Bir daha onu görmemeye karar vermişti Daphne. Ama ondan bir haber alamadı. İkinci gömleğe başlamış bulunduğu için dikmeye devam etti. Sonra bitirmek için acele etmeye başladı. Çünkü yazın sonuna kadar birkaç seyahate çıkacaktı. İskoçya'ya. Gömleği postayla göndermek niyetindeydi. Ama öyle olmadı, yine kendisi götürdü.

Kont Dionys'in Hurst Place'den öbür düşman subaylarının bulunduğu Voynich Hall'a götürüldüğünü öğrendi. Bu Daphne'yi daha azimli bir hale getirmişti. Ertesi gün Voynich Hall'a gitmek üzere trene bindi. Kont görüşecekleri bekleme odasına girdiğinde, Daphne onun her zamanki sessizliğinin ve gizli gücünün etkisini hissetti. Yüzünde hâlâ mutsuz bir insanın koyu şeffaflığı vardı. Ama tavrı gururlu ve çekingendi. Kibarca Daphne'nin elini öptü, sonra konuşmasına fırsat vermek için bıraktı.

"Nasılsınız?" dedi Daphne, "Burada olduğunuzu bilmiyordum. Yaz boyunca burada olmayacağım da."

"Umarım iyi vakit geçirirsiniz," dedi Kont. İngilizce konuşuyorlardı.

"Öbür gömleği getirdim," dedi, "sonunda bitti."

"Bu beklediğimden ve cüret edebileceğimden daha büyük bir onur," dedi Kont.

"Korkarım kullanışlı olmaktan çok, onurlu olacak. Önceki size olmadı değil mi?"

"Nerdeyse," dedi. "Tene olmasa da ruha oldu." Gülümsüyordu.

"Bir kereliğine tersinin olmasını isterdim," dedi Daphne. "Üzgünüm."

"Tek ilmeğini bile değiştirmem," dedi Kont.

"Bahçede oturabilir miyiz?"

"Olabilir."

Bir banka oturdular. Öbür tutsaklar yakınlarda bir yerde kriket oynuyorlardı. Ama yine de yalnız sayılırlardı.

"Burasını sevdiniz mi?" dedi Daphne.

"Yakınacağım bir şey yok."

"Ya öfkeniz?"

"İyi, teşekkür ederim." Gülümsedi.

"Geçiyor mu, bunu mu söylemek istediniz?"

"Kök salıyor," dedi Kont gülerek.

"Ah, sadece kök salıyorsa mesele yok!" dedi Daphne.

"Leydim, siz nasılsınız?"

"Leydiniz oldukça iyi," diye yanıtladı Daphne.

"Hatta çok daha iyi," dedi Kont onun yüzüne bakarak.

"Çok daha iyi göründüğümü mü söylemek istiyorsunuz?" diye sordu Daphne.

"Çok çok daha iyi. Güzelliğinize özeniyorsunuz siz. Güzelliğiniz neredeyse kendine gelmiş yeniden."

"Teşekkürler."

"Benim öfkemle olduğum kadar siz de güzelliğinizle meşgulsünüz. Ah, Leydim, akıllı olun ve öfkenizle arkadaş olun. Güzelliğinizin serpilmesinin yolu bundan geçer."

"Size arkadaşça davranmadım mı?" dedi Daphne. Kontun yüzü bir kahkaha ile parladı. "Ben sizin öfkeniz miyim? Sizin gazaptaki vekiliniz miyim? O halde, öfkeli benle arkadaş olun. Leydim, bundan iyisini isteyemem."

"Ne fark eder ki," dedi Daphne. "Öfkeli sizle arkadaş olmak? Mutlu sizle arkadaş olmayı tercih ederdim."

"O küçük hayvanın nesli tükendi," dedi Kont gülerek. "Ve bundan da çok memnunum."

"O halde ne kaldı ki? Sadece öfkeli siz mi? O zaman benim sizinle arkadaş olmaya uğraşmam boşuna."

"Hatırlayın, sevgili Leydi Daphne, yılan zehrini tek başına emmez ve sansar dişisini nerede bulacağını bilir. Hatırlayın, her birinin sevgili bir eşi vardır." Güldü: "Sevgili, ölümcül bir eşi."

"Bu doğa bilgilerini hatırlarsam ne olacak, Kont Dionys?"

"Dişi yılan zariftir, narindir ve zehrini sezdirmeden taşır. Yaban kedisinin belleğinde kalan anılarla kapattığı, muhteşem, yeşil gözleri vardır. Kutup ayısı bir yılan gibi yavrularıyla gizlenir ve kükreyişi dünyanın en garip şeyidir."

"Benim hiç kükrediğimi duydunuz mu?" dedi Daphne ansızın.

Kont güldü ve başını çevirdi.

Sessizdiler. Ansızın gizliliğin tuhaf heyecanı aralarında beliriverdi. Bir şeyler Daphne'nin asla itiraf edemeyeceği, hüznün ötesinde, değişik, gizli, heyecanlı bir paylaşıma dönüşmüştü.

"Bütün gün burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu Daphne.

"Satranç, bu saçma kriket oyunu, bilardo, kitaplar, beklemek ve hatırlamak."

"Neyi bekliyorsunuz?"

"Bilmiyorum."

"Peki neyi hatırlıyorsunuz?"

"Ah, evet o. Beni neyin eğlendirdiğini size söyleyeyim mi? Size bir sır vereyim mi?"

"Lütfen vermeyin, önemli bir şeyse."

"Benden başkası için önemli değil. Dinler misiniz?"

"Beni bir şekilde işin içine bulaştırmazsanız."

"Bulaştırmam. Ben eski bir gizli derneğe üyeyim.

Hayır bana öyle bakmayın, korkulacak bir şey değil. Sadece, Masonlar gibi bir dernek."

"Ve?"

"Ve bildiğiniz gibi, kişi bu tip sözde sırlar ve âdetlerle kabul törenleri ile tanıştırılır. Benim aileme her zaman kabul törenleri yapılmıştır. Bana da yapılmıştı. İlginizi çekti mi?"

"Elbette."

"Bu sırlar beni her zaman heyecanlandırmıştır. Hiç olmazsa bazıları. Bazıları bana çok uydurma gelirdi. Beni en çok heyecanlandıranların gerçek hayatla ilgisi yoktu bile. Dresden ve Prag'da görüştüğümüzde böyle kötü sırlar bilen bir adam olduğumu zannetmezdiniz değil mi?"

"Asla."

"Hayır. Bu sadece heyecanlı küçük bir eğlenceydi. Ve o zaman küçük, ekşi suratlı bir cemiyet adamıydım. Ama şimdi bunlar gerçekleşti. O gerçekleşti."

"Sır mı?"

"Evet."

"Mesela ne?"

"Mesela ateş. Sizi sıkabilir. Dinlemek istiyor musunuz?"

"Hadi, devam edin."

"Bana öğretilen şuydu: Gerçek ateş görünmez. Gördüğümüz alev ve kırmızı ateşin sırtı bize dönüktür. Bizden kaçar. Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

"Evet."

"Güneşin sarılığı, ışığın kendisi, onlar asıl özgün ateşin yalnızca bir yansımasıdır. Bu doğru, biliyorsunuz. Kırılma olmasaydı karanlık; ateşi görünür kılacak toz ve madde olmasaydı ışık olmazdı. Biliyorsunuz, gerçek bu. Ve böyle olduğu için güneş bile karanlıktır. Onu tozlu ceketi görünür kılar. Bunu da biliyorsunuz. Ve gerçek: Bize doğru gelen

gerçek güneş ışıkları karanlıkta akar, ilerleyen hakiki ateşin karanlığı olarak. Güneş karanlıktır, bize akan güneş ışıkları karanlıktır. Ve ışık yalnızca içeridedir. Doğruca bize gelen güneşe sırt çevirmiştir. Bunlar ilginizi çekiyor mu?"

"Evet," dedi Daphne kararsızca.

"Eh, dünyayı altüst ettik. Gerçekten yaşayan ateşin dünyası karanlıktır, zonklar, kandan da koyudur. Gezindiğimiz bu aydınlık dünyamız yalnızca bunun tersidir."

"Evet, bunu sevdim," dedi Daphne.

"Şimdi dinleyin o halde: Aşkta da aynıdır. Bizim bu beyaz aşkımız da aynıdır. Gerçek, aşkın beyaza boyanmış mezarıdır ve sadece gerçek aşkın tersidir. Gerçek aşk karadır, karanlıktır. Karanlıkta sürekli birlikte zonklamadır, gecenin içinde bir yaban kedisi gibi, yeşil perde açıldığında ve gözleri karanlığa daldığında."

"Hayır bunu anlayamıyorum," dedi Daphne yavaş ve duygusuz bir sesle.

"Siz ve güzelliğiniz, bu yalnızca sizin ters yüzünüz. Gerçek Daphne, gecenin içinde görünmeyen belki büyük yeşil gözlerinden kızıl alevler fışkıran bir yaban kedisidir. Güzelliğiniz beyaza boyanmış bir mezardır."

"Kozmetikleri mi kastediyorsunuz?"dedi Daphne, "Bugün hiç kullanmadım, pudra bile yok."

Güldü Kont.

"Çok iyi," dedi. "Beni ele alalım. Kendimi küçük ama yakışıklı bulurdum. Bayanlar da beni aşırı olmasa da oldukça çekici bulurdu. Bilirsiniz, ufak tefek şık bir adam. Yani bu yalnızca benim ters yüzümdü. Ben gece uluyan erkek bir kediyim ve işte o zaman ateş benden fışkırır. Gördüğünüz bu ben, beyaza boyanmış bir mezardır. Siz ne dersiniz?"

Daphne Kont'un gözlerinin içine bakıyordu. Derinliklerinde dalgalanan karanlığı görebiliyordu. Derinlerinde kıpırdayan görünmez kedimsi ateşi fark etmişti ve ona doğru geldiğini hissetti. Yüzünü çevirdi. Sonra Kont çok büyük görünen güçlü, korkunç dişlerini göstererek güldü.

Daphne gitmek için ayaklandı.

"Eh," dedi, "dünyayı tersyüz olarak düşünmek için bütün bir yazım var. Söylemek istediğiniz bir şey olursa bana yazın. Thoresway'e gönderirsiniz. Hoşça kalın."

"Ah, o gözleriniz," dedi Kont, "taştan birer mücevher gibiler."

Kont'tan ayrılınca onu aklından çıkardı Daphne. Yalnızca o berbat Voynich Hall'da esir olduğu için ona acıyordu. Ama ona yazmadı. Kont da yazmadı. Doğrusu artık aklı daha çok kocasıyla meşguldü Daphne'nin. Takas edilmesi için düzenlemeler yapılıyordu. Onun dönüşünü beklemeye başladı. Hep onu düşünüyordu. Ne olursa olsun, düşünüyordu. Bilinci kalıp taşlar gibi onu bastırıyordu. Onunla bağlantı kurmak isteyenler bu taşları parça parça kırmak zorundaydılar. Ve kendince Kont'un tersyüz dünyasını da sık sık düşünüyordu. Bilincinde, daha bir düşünceye dönüşmemiş ilginç bir gecikme hissi kıpırdıyordu.

Gözlerinin taştan mücevherlere benzediğini söylemişti. Ne korkunç bir laf! Gözlerinin neye benzemesini istiyordu ki? Geceleyin bir kedininkiler gibi genişlemiş kara gözbebekleri olmasını istiyordu. Göğsü sıkışarak bu düşünceden silkindi.

Güzelliğinin beyaza boyanmış bir mezar olduğunu söylemişti. Bunu söylediğinde bile ne demek iste-

diğini biliyordu Daphne. Görünmezliğine âşık olmak istiyordu Kont. Hah, incimsi güzelliği Daphne için çok önemliydi ve bu evrensel bir duyguydu. Beyaz aşkının ay ışığı gibi olduğunu söylemişti. Ve zararlı olduğunu, aşkın tam tersine. Elbette Basil'i kastediyordu. Basil her zaman Daphne'nin ay olduğunu söylerdi. Ama Basil böyle olduğu için onu severdi. Ne mutluluk! Kocasını düşününce titredi. Ama artık yıpranmıştı.

Acaba Kont'un aşkı nasıl olurdu? Çok esrarengiz ve değişik bir şey... Hoş, onun kraliçesi olamazdı. Kont onun hoşluğundan nefret ediyordu. Yaban kedisinin eşi vardır... Küçük, yaban kedisi gibi bir adam. Ah!

Nefesini tuttu, bunları düşünmemekte kararlıydı. Kont Dionys'i düşününce dünyanın ellerinden kaydığını hissediyordu. Sosyete dergilerinde çıkan muhteşem ve bakımlı yüzüne aynada bir süre baktı. Yüzünü çok seviyordu. Ve yeşil-mavi gözlerine baktı, daldaki yaban kedisi gözlerine. Evet, bir perde gibi gerilmiş harika yeşil-mavi gözbebeği. Mesela gevşeseydi. Mesela açılsaydı ve ortaya çıksaydı karanlık derinlikleri, karanlık, genişlemiş gözbebeğinin! Mesela bu gerçekleşse ne olurdu?

Asla! Her zaman kendini tutmuştu. Kont'un ondan istediği gibi gevşemektense ölmeyi yeğlerdi. Yapamazdı. Yapamazdı işte. Düşüncesi bile tansiyonunu yükseltmiş, göğsünü acıtmış ama gardını düşürmemek için kendini tutmuştu. Ah hayır, mösyö Kont, leydinizi asla gardı düşük yakalayamayacaksınız. Kont'u düşünmeyi sevmiyordu. Saygısız küçük adam! Küstah küçük adam! Küçük, deli bir adamdı gerçekten. Küçük yabancı. Hayır, hayır. Kocasını düşünecekti. Tapılası, uzun boylu, terbiyeli bir İngiliz'di o. Rahat ve sade. Neşeli mavi gözlerini,

kültürlü, rahat sesini düşündü. Duygularını ateşlendiriyordu. Beyaz tenli, yapılı güzel bedenini, küçük alevler gibi hoplayan ılık kahverengi saçlarını düşündü. O tanrı Dionysos'du.[1] Süt, bal, özsuyu ve kuzeyin altın şarabıyla dolu o kocası. O, şu gerçekdışı Kont gibi değildi. Ah, kocasını düşünüyordu! Aşk günlerini, balaylarını, hoş ve sade mahremiyetlerini.

Ah, o yakınlığın olağanüstü keşfi, ona kendini cömertçe bıraktığında... Ah, bu yüzden onun karısıydı. Cömertçe ve fazlasıyla kendini karısına verdiği için. Her zaman anlayışlıydı kocası, kendisinin, sevgili, harika İngiliz kocası. Ah, ne zaman gelecekti, ne zaman gelecekti!

Mektupları gelmişti. Onu ne kadar sevdiğini anlatıyordu. Uzaklarda, hayatıydı onun. Tüm berrlığiyle onundu ve beyaz bir yıldızdan kalplere giren ışık gibi ona akıyordu. Aşkı, kocası...

Artık eve gelmesi yakındı. Her şey ayarlanmıştı. "Umarım geldiğimde seni hayal kırıklığına uğratmam," diye yazmıştı Basil. "Korkarım artık eskisi gibi yapılı, yakışıklı ve genç bir adam değilim. Saçlarım ağardı. Aç bir tavşan kadar zayıfım ve ağzımın yanında büyük bir yara izi var. Kulağa hoş gelmiyor, değil mi? Ama bu cehennemden kurtulup sana kavuşunca, ikinci baharımı yaşayıp tekrar tomurcuklanacağım. Seninle aynı evde sessizlik ve huzur içinde olacağımı bilmek bile, cehennemden geçtiysem de cenneti tanıdığımı ve yeniden oraya kavuşacağımı bana hatırlatıyor. Şimdi beni görsen, sefil bir hayvana benziyorum. Ama sana güveniyorum. Görünümümü mazur göreceksin ve bu bile bana kendimi yakışıklı hissettirecek."

Bu mektubu defalarca okudu. Yüzündeki izden

[1] Yunan mitolojisinde şarap, bereket ve dram tanrısı.

ve onun görünümünden korkmuyordu. Şimdi onu daha da çok sevecekti.

Gömlek yapmaya başladığına göre, hizmetçisi kırk kere yardım etse de Kont için yaptığı iki gömlek onu epey uğraştırmıştı, bu işe devam etmeye karar verdi. Elinde güzel, ipek bir kumaş vardı. Kocası ipek iç çamaşırını severdi. Kont'un yüksüğünü kullandı. Dışı altın, içi gümüştü yüksüğün. Oldukça ağırdı. Üstüne iğneyi itmek için saydam, elma yeşili, belki yeşimden, küçük noktalı bir uğurböceği çakılmıştı. Fazlasıyla ağırdı ama Daphne yavaş yavaş dikiyordu. Elindeki ağırlık hoşuna gidiyordu. Dikerken kocasını düşünüyordu. Ona âşıktı. Onu düşündü. Ne kadar güzeldi ve şimdi zayıf olduğu için onu daha da çok sevecekti. Yaşayan iskeletinin kemiklerini parmaklarıyla izleyerek daha çok sevecekti. Bunu düşününce ellerini kucağına koyup daha derin bir düşünceye daldı. Sonra yüksüğün ağırlığını hissetti ve onu çıkartarak yeşil taşı seyretmeye başladı. Uğurböceği. Uğurböceği. Keşke kocası hemen gelebilseydi. Hemen. Daphne'yi bu kadar hasta eden, duyduğu arzuydu. Bundan başka bir şey değildi. Onu o kadar çok istiyordu ki! Şimdi istiyordu. Ah, şimdi ona gidebilseydi. Onu bulsa, her neredeyse görse, dokunsa ve bütün aşkını alabilseydi. Düşünürken yüksüğü kucağına koydu. Dikiş sepetinden gümüş bir kalem alarak ipek çilesinin mavi kâğıdına küçük, saçma bir şarkı yazdı:

Wenn ich ein voglein war
Und auch zwei Fluglein hatt
Flag' ich zu dir

Uçuk mavi kâğıt parçasına ancak bu kadar sığdırabilmişti:

Küçük bir kuş olsaydım
Ve iki küçük kanadım olsaydı
Sana uçardım.

Saçma sapandı ama sözleri çevirmediği için kulağa çok saçma gelmiyordu.

Sonra, hizmetçisi, Leydi Bingham'ın geldiğini söyledi. Kocasının ablasıydı bu. Daphne, elindeki kâğıt parçasını buruşturdu ve bir dakika sonra Primrose, ablası içeri girdi. Uzun boyu, akıllı yüzü ve tertipli ama zarif olmayan yeni kıyafetleriyle hiç de primrose çiçeğine benzemiyordu.

"Daphne canım, ne evcimen bir görüntü! Herhalde bir provadır. Eh, zaten artık prova etsen iyi olur. Basil Amiral Burns'le Ariadne gemisindeymiş. Babam deniz kuvvetlerinden yeni haber aldı. Oldukça sağlıklıymış. Bir-iki gün sonra burada olacak. Harika, değil mi? Ve savaş da bitecekmiş. En azından öyle sanılıyor. Artık erkeğinin yanında emniyette olacaksın, canım. Her şey bitecek, şükürler olsun. Sen ne dikiyorsun?"

"Bir gömlek," dedi Daphne.

"Gömlek! Aman ne marifetlisin. Ben nereden başlayacağımı bile bilemezdim. Sana kim gösterdi?"

"Millicent."

"O nereden biliyor? Ne gömlek, ne yastık, ne de çarşaf dikebilir o. Bir bakayım. Aman ne harikasın! Hem de her yeri elle yapılmış. Basil buna değmez canım, gerçekten değmez. Bırak Oxford Caddesi'nden sipariş versin. Senin işin güzel olmak, gömlek dikmek değil... Ne tatlı bir iğnedenlik, daha doğrusu, bir dikişçi kadın. Bu, bize bir taşlama bence. Sedef kanatlı eteğiyle ne kadar da güzel! Ve içindeki sevimli altın gözlü iğneler... Kafasını çıkarınca içinde

bir sürü iğne görünüyor. İşte size kadın... Annem seni yarın için öğle yemeğine davet etti Daphne. Şimdi benimle Brassey'e çaya gelsene. Hadi canım. Bir taksi tuttum."

Daphne dikişlerini dağınıkça sarmaladı.

İki gün sonra, biraz daha dikmek istediğinde, yüksüğünü bulamadı. Çok güvendiği hizmetçisine sordu. Kız onu görmemişti. Her yeri aradı. Sonra da evini yöneten dadısına ve uşağa sordu. Kimse görmemişti. Daphne yüksüğü görümcesine bile sordu.

"Yüksük mü hayatım? Hayır bir yüksük gördüğümü hatırlamıyorum. Bize bir taşlama olduğunu düşündüğüm, küçük sevimli bir iğnedenlik hatırlıyorum. Yüksüğe dikkat etmedim."

Zavallı Daphne, düşünceli düşünceli dolaştı. Kaybolduğuna inanmak istemiyordu. Onun uğuru gibiydi. Sonra unutmaya çalıştı. Yakında kocası geliyordu, oldukça yakında. Ama bu onu neşelendiremiyordu. Yüksüğünü kaybetmişti. Uykusunda Kont Dionys onu bir şeyle suçluyordu, ama ne olduğunu bilmiyordu.

Voynich Hall'a gitmek istemese de çaresizce ve bir hükümlü gibi yola koyuldu Daphne. Güz sonuna gelmişlerdi ve günler iyi geçiyordu. Bunlar yılın son güzel günleriydi. Kont Dionys'in küçük parkta kestane aramaya gittiğini söylediler. Onu aramaya başladı. Evet, mavi üniformasıyla işte oradaydı. Eğilmiş, yere düşmüş parlak sarı ışık halkaları gibi ayaklarının altında duran kestane yapraklarını hışırdatarak itekliyor, kestane arıyordu. Kısa, esmer elleriyle küçük kestaneleri bulup ceplerine dolduruyordu. Daphne yaklaşırken bir kestaneyi soyup yemeye başladı. Dişleri beyaz ve güçlüydü.

"Bana kışa hazırlanan bir sincabı hatırlatıyorsunuz," dedi Daphne.

"Ah, Leydi Daphne. Düşünüyordum, sizi duymadım."

"Kestane topladığınızı sanıyordum, hatta yediğinizi."

"Onu da yaparak," dedi ve güldü Kont. Fazlasıyla büyük dişlerini gösteren gülüşüyle karanlık, tuhaf bir çekiciliği vardı. Onu biraz itici bulup bulmadığından emin değildi Daphne.

"Gerçekten düşünüyor muydunuz?" dedi Daphne, yavaş, çınlayan sesiyle.

"Gerçekten."

"Ama biraz da olsa kestanelerin tadını çıkarmıyor muydunuz?"

"Çok. Tatlı süt gibi. Harika, harika." Dişlerinin arasında kestane kırıkları vardı.

"Bir tane de siz alır mısınız?"

Küçük sivri kahverengi kestaneleri avucunda uzattı. Daphne şüpheyle baktı ona.

"Olgunlaşmamış olabilirler mi?" dedi.

"Hayır, taze ve tatlılar. Bekleyin, size bir tane soyacağım!"

İnce ağaç kümelerinin arasında dolaşıp durdular.

"İyi bir yaz geçirdiniz sanırım. Güçlü görünüyorsunuz."

"Evet, epey," dedi Daphne. "Çok hoş bir yazdı, teşekkürler. Herhalde size mutlu olup olmadığınızı sormaya gerek yoktur."

"Mutlu mu?" diyerek doğruca Daphne'ye baktı Kont. Kara gözleriyle Daphne'yi inceliyordu.

Daphne Kont'un onu hep biraz hor gördüğünü hissetmişti.

"Ah, evet," dedi gülümseyerek, "çok mutluydum."

"Çok memnun oldum."

Biraz daha uzaklara sürüklendiler. Kont Daphne'ye hâlâ pençe gibi görünen elleri ve hassas parmaklarıyla yeşil-kahverengi bir kestane aldı.

"Mutlu olmayı nasıl başardınız?" dedi Daphne.

"Size nasıl söyleyeyim? Dağları yükselten gücün, o dağları yıkabileceğine de inandım. Ne kadar uzun sürerse sürsün."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu yetmez mi?"

"Bence kesinlikle çok az."

Zenci dişleri gibi güçlü dişlerini göstererek güldü Kont.

"Bunun ne demek olduğunu tam olarak anlayamazsınız."

"Dağların yıkıldığını düşünmek mi," dedi Daphne. "Bu ben öldükten çok sonra olur."

"Ah, siz sıkılıyorsunuz," dedi Kont. "Ama ben, ben her şeyi yıkan Tanrı'yı buldum. Özellikle insanın yaptığı şeyleri yıkan. Hayat Tanrı'yı aramaktır demezler mi, Leydi Daphne? Ben Tanrımı buldum. Yıkım Tanrısını," dedi Daphne kızgınca. "Evet, yıkım şeytanı değil, yıkım Tanrısı. Kutsal yıkım Tanrısı. Çok garip."

Daphne'nin önünde durmuş, yüzünü kaldırmış ona bakıyordu.

"Ama Tanrımı buldum. Kilise kulelerini ve fabrika bacalarını yıkan öfke Tanrısı. Ah, Leydi Daphne, bir erkek Tanrısı, bir erkek Tanrısı. Ben Tanrımı buldum Leydi Daphne."

"Öyle görünüyor. Peki ona nasıl hizmet edeceksiniz?"

Kont'un yüzü saf bir parlaklıkla değişti.

"Ah, yardımım olacak. Ellerimle yapamasam da kalbimle yardımım olacak. Kalbime diyeceğim ki,

vur çekiç, küçük darbelerle vur. Vur, Tanrının çekici, onlara vur. Her şeye vur."

Daphne'nin kaşları çatıldı. Yüzünde bir hoşnutsuzluk belirdi.

"Neye vur?" dedi sertçe.

"Dünyaya, insanın dünyasına. Ağaçlara değil, mesela bu kestanelere değil." Onları kaldırarak, gevşek sarıkanatlarının püsküllerine baktı. "Bunlara da değil, bu geveze büyücülere de değil, sincaplara da, şu gelen şahine de. Onlara değil."

"İngiltere'ye vur mu demek istiyorsunuz?" dedi Daphne.

"Ah hayır, ah hayır. İngiltere'ye Almanya'dan daha fazla değil, hatta Almanya kadar değil. Avrupa'ya da Asya'dan çok değil."

"Dünyanın sonundan mı söz ediyorsunuz?"

"Hayır, hayır, hayır, hayır! Bu kadar tatlı kestaneleri olan dünyaya ne garezim olabilir ki? Sevdiniz mi? Bir tane daha alır mısınız?"

"Hayır, teşekkürler."

"Çitlerinde bile meyveler olan bir dünyaya ne garezim olur? Sarkan, tırmanan, kara, kırmızı salkımlı meyveler... Asla dünyadan nefret etmem. Ama insanın dünyasından, evet Leydi Daphne."

Sesi bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Nefret ediyorum," diye tısladı. "Çarp küçük yürek! Çarp, çarp, vur, kır! Oh Leydi Daphne!" Gözleri bir ateş çemberiyle çevrelenmişti.

"Ne?" dedi Daphne korkuyla.

"Ben karanlık, kırmızı yüreğimin gücüne inanıyorum. Tanrı benim göğsüme bir çekiç yerleştirdi. Küçük, ölümsüz bir çekiç. Vur, vur, vur! İnsanın dünyasına vuruyor, vuruyor, vuruyor! Ve o çekiç çatlamanın ince sesini duyabiliyor. Çatlamanın ince sesi. Dinleyin!"

Kıpırdamadan durdu ve ona dinletti. Akşam üzeriydi. Yüzündeki garip gülüş Daphne'ye havayı karanlık gösterdi. Ve Daphne şimdi hafif, titrek bir çatırdama sesi duyduğuna yemin edebilirdi. İnce bir çatırdama sesi.

"Duyuyor musunuz? Evet? Ah, çok yaşayayım! Çok yaşayayım ki çekicim vursun ve vursun ve çatlaklar daha derine, derine gitsin. Ah, insanın dünyası! Ah, o haz, her kalp atışındaki tutku! Kalpten vur, tam vur, sağlam vur. Yıkmak için vur. Vur! Vur! İnsanın dünyasını yıkmak için. Ah Tanrım, ah Tanrım, barış tutsağı. Sizi tanımıyor muyum Leydi Daphne? Tanımıyor muyum? Tanımıyor muyum?"

Daphne arkadaki istasyonun pırıldayan ışıklarına bakarak bir süre sessiz kaldı.

"Bedeninizden koparılmış beyaz bir zambak değil; şatafatlı hayatım için hiç çiçek toplamadım. Ancak soğuk karanlıkta sizin zambağınız köklendi, Leydi Daphne. Ah, evet, hüzünlü sonlarıyla sizin köklerinizin nerede gömülü olduğunu bildiğimi hayatınız boyunca hissedeceksiniz."

Yavaşça eve doğru yürüdüler. Daphne sessizdi. Sonunda garip bir sesle dedi ki:

"Hiç beni öpmek istemediniz mi?"

"Ah, hayır," dedi keskince.

Elini uzattı Daphne.

"Hoşça kalın Kont," dedi yavaşça.

Kont, Daphne'nin eline eğildi ama öpmedi. "Hoşça kalın Leydi Daphne," dedi.

Daphne kaşları çatık, oradan uzaklaştı. Bundan sonra yalnızca kocasını düşündü, Basil'i. Kont'u içinde öldürdü. Basil geliyordu, yakındı. Doğu'dan dönüyordu, savaştan ve ölümden. Ah, korkunç tecrübelerden geçmişti. Artık yeni biriydi, onun bilmediği biri. Yeni biriydi. Kötü ateşlerden yenilenerek çıkmış

güçlü bir âşık olacaktı, bir Tanrı gibi. Ah, aşkı ıstırabın kötü ateşiyle yoğunlaşmış ve saflaşmış haliyle ne kadar yeni ve korkunç olacaktı. Yeni bir âşık. Yeni bir damat. Yeni, doğaüstü bir gerdek gecesi. Beklentiyle titredi. Kocasını bekliyordu. Ateşkesin yabanıl heyecanını bile hissetmedi. Ona gelecek daha harikulade bir şeyi bekliyordu. Yine de onun sesini telefonda duyduğu dakika yüreği korkuyla kasıldı. Onun bildik sesiydi bu; çekingen, yavaş, hafif itaatkâr ve oldukça abartılı, yükselip alçalan, Cambridge şiveli. Ama bir fark vardı. Daphne'nin damarlarından ölüm gibi geçen yeni, buz gibi bir ses:

"Sen misin Daphne? Yarım saat sonra yanındayım. Bu sana uygun mu? Evet, şimdi indim, doğru sana geliyorum. Evet bir taksi. Senin için çok mu ani oldu, sevgilim? Hayır mı? İyi, aman iyi! Yarım saat sonra o halde! Tamam mı Daphne? Orada başka biri olmayacak değil mi? Yalnızsın! İyi! Babamı daha sonra ararım. Evet. Fevkalâde, fevkalâde. İyi olduğuna emin misin, sevgilim? Seni görene kadar ölümün eşiğinde gibi olacağım. Evet. Hoşça kal, yarım saat. Hoşça kal."

Daphne telefonun ahizesini yerine koyduğunda bayılacak gibi oturdu. Onu bu kadar korkutan neydi? Onun soğuk, mavi, çelik gibi korkunç, korkunç değişmiş sesi.

Düşünmeye zamanı yoktu. Hizmetçisini çağırdı.

"Ah, leydim, kötü haber, değil mi?" diye hıçkırdı Millicent, hanımını ölü gibi bembeyaz görünce.

"Hayır, iyi haber. Binbaşı Apsley yarım saat sonra burada olacak. Giyinmeme yardım et. Önce Murray'e telefon et. Gül göndersinler, kırmızı güller ve leylak renkli zambaklar, hepsinden ikişer düzine, çabuk."

Daphne odasına gitti. Ne giyeceğini bilmiyor-

du. Saçı nasıl yapılsın bilmiyordu. Hizmetçisiyle hızla konuştu. Eflatun bir elbise seçti. Ne yaptığını bilmiyordu. Giyinirken çiçekler geldi. O da onları yerleştirmek için çıktı. Kocasının antreden gelen sesini duyduğunda hâlâ aynanın karşısında durmuş, dudaklarını boyayıp boyayıp siliyordu.

"Binbaşı Apsley, leydim!" diye heyecanla mırıldandı hizmetçi.

"Evet. Duydum. Git ona bir dakika sonra geleceğimi söyle."

Daphne'nin sesi hep üzgün olduğu zamanlarda olduğu gibi ağırlaşmış ve gürleşmişti. Yüzü neredeyse çökmüş gözüküyor, işe yaramasa da allık sürüyordu.

"Nasıl görünüyor?" diye kısaca sordu hizmetçi döndüğünde.

"Burada büyük bir iz var," dedi hizmetçi, parmağıyla ağzının sol köşesinden yanağına aşağı doğru bir çizgi çekerek.

"Onu çok değişik gösteriyor mu?" diye sordu Daphne.

"O kadar değişik değil leydim," dedi Milicent kibarca, "gözleri aynı zannedersem." Kız da sıkıntılıydı.

"Tamam," dedi Daphne. Aynadan dönmeden önce kendine son bir kez uzunca baktı. Aynada gördüğü yüz neredeyse onu tiksindirmişti. Kendini çok kez görmüştü. Ama eflatun damarlı gözkapaklarının ağırca sarkışı ve tuhaf iri yeşil-mavi gözleri hâlâ ilgisini çekiyordu. Esrarengiz gözlerdi bunlar. Ve kendine, uzun, yandan, meraklı, Çinli bir bakış attı. Nasıl oluyordu da yüzünde bir Çinli görünümü olabiliyordu? Basil'in şiirinde dediği gibi, o köpükten bir Afrodit, safkan bir İngiliz sarışınıydı. Düşüncelerini bırakıp holden geçerek oturma odasına girdi.

O, üniformasıyla, gergin bir şekilde odanın ortasında dikiliyordu. Daphne daha onun yüzüne doğru dürüst bakmadan yara izini gördü.

"Merhaba, Daphne," dedi Binbaşı Apsley, duygu dolu bir sesle. Bir adım attı ve Daphne'yi kollarına alarak alnından öptü.

"Çok mutluyum! Sonunda oldu. Çok mutluyum," dedi Daphne gözyaşlarını gizleyerek.

"Sonunda ne oldu, sevgilim," dedi Basil maksatlı tavrıyla.

"Sen geri döndün,"dedi Daphne. Sesinde bronz bir gürlük vardı. Fazlasıyla hızlı konuşuyordu.

"Evet döndüm Daphne, sevgilim. Ne kadarım kaldıysa onunla döndüm!"

"Neden?" dedi Daphne. "Mutlaka tam olarak dönmüşsündür, öyle değil mi?" Korkmuştu.

"Evet. Göründüğü kadarıyla öyle. Göründüğü kadarıyla. Ama şimdi bunu konuşmayalım. Seni konuşalım, sevgilim. Nasılsın? Sana bir bakayım. Daha zayıfsın. Daha büyümüşsün, ama her zamankinden daha harikasın. Çok daha harika."

"Nasıl?" dedi Daphne.

"Nasıl olduğunu tam olarak açıklayamam. Sen küçük bir kızdın. Şimdi bir kadınsın. Herhalde tüm bu olanlar yüzündendir. Ama harika bir kadın olmuşsun. Daphne, sevgilim, tüm kadınlardan daha harika. Senin bu kadar harika olacağına inanmazdım. Unutmuşum, ya da hiç bilememişim. Bence gerçekten çok şanslı bir adamım. İşte buradayım, hayatta. Sağlıklıyım ve senin gibi bir karım var. Bir çiçek gibi açmışsın. Ben derim ki sevgilim, artık Venüs köpüğünden daha fazlası var. Daha muhteşemi! Ne kadar da güzelsin! Tüm hayatın güzelliği gibisin. Sanki dünyanın ay annesisin, Afrodit'sin. Tanrı her şeye rağmen bana iyi davrandı sevgilim.

Hiçbir şikâyette bulunmamam gerekir. Ne hoşsun, ne hoşsun, sevgilim! Seni unutmuşum ve seni çok iyi bildiğimi sanırdım. Benim olduğun doğru mu? Gerçekten benim misin?"

Sarı kanepede oturmuşlardı. Basil onun ellerini tutuyor, gözleri yüzünden boynuna, oradan göğsüne inip çıkıyordu. Sesi ve sesindeki güçlü, soğuk istek Daphne'yi heyecanlandırdı. Memnun etti. Yüreğini dondurdu. Döndü ve onun açık mavi gözlerine baktı. Artık gözlerinde o ışıltı ve gençlik görüntüsü yoktu. Sert, sabit bir ak ışıkla yanıyorlardı.

"Her şey tamam. Sen benimsin, değil mi Daphne, sevgilim?" Sesi her zamanki gibi soylu, çekingen, kültürlü ve ezgiliydi. Gözlerine baktı.

"Evet seninim," dedi.

"Sevgilim! Sevgilim!" dedi Basil, Daphne'nin elini öperek. Daphne'nin kalbi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı ve ansızın kalkıp odanın öbür tarafına gitti. Elini şöminenin rafına dayayıp elektrikli ateşe baktı. Ateşin çok çok alçak sesini duyabiliyordu. Bir süre sessizlik oldu.

Sonra döndü ve Basil'e baktı, dikkatle Daphne'yi izliyordu. Yüzü süzgündü ve yanakları beyaz olmadığı halde yüzünde tuhaf, ölümcül bir renksizlik vardı. İz ağzının yanından kurşuni bir renkle akmıştı. Öyle çok büyük değildi. Ama sanki kendi içindeki bir izdi, beyninde adeta. Gözlerinde, Daphne'ye kötü gelen ama büyüleyen, beyaz, sabit bir ışık vardı. Değişmişti. Ölüm gibiydi, hortlamış ölüm gibi. Ona dokunmaya cesareti olmadığını hissetti. Beyaz ölüm hâlâ üzerindeydi. Daphne ona dokunduğunda kendini acıyla geri çektiğini hissedebiliyordu. "Bana dokunma, çünkü henüz Tanrıya ulaşamadım!" Aslında dokunulmak için gelmişti. Bir şey, birisi sanki onun omzundan bakıyordu. Kendi

gençliğinin hayaleti omzundan bakıyordu.

O, Tanrım! Daphne gözlerini kapattı. Düşecek gibiydi. O kanepede öne doğru eğilmiş, Daphne'yi seyrediyordu.

"İyi değil misin sevgilim?" diye sordu Basil. Davranışında anlaşılmaz, tuhaf bir soğukluk vardı. Daphne'nin yanına gelmeye çalışmadı.

"Evet, iyiyim. Sadece bu kadar zaman sonra, bütün bunlar çok ansızın oldu. Bırak da sana alışayım," dedi Daphne yüzünü çevirerek. Onun beyaz, korkunç yüzünün kurbanı olduğunu hissetti.

"Herhalde seni biraz sarstım. Umarım beni sevmekten vazgeçmezsin. Bu olmaz, değil mi?" dedi Basil. Sesindeki garip soğukluk! Buna rağmen beyaz, gizemli bir ateş.

"Hayır, seni sevmekten vazgeçmeyeceğim." Utanır gibi alçak bir sesle itiraf etti Daphne. Başka türlü söylemeye cesaret edemezdi. Ve söylenmiş olması bunu doğru kılıyordu.

"Ah, eminsen mesele yok," dedi Basil. "Biliyorum, bu yara iziyle çok sevimsiz görünüyorum. Ama bunu benim için hoş görürsen, sevgilim. Yapabilir misin?" Ses tonunda zorlayıcı bir şeyler vardı. Daphne ona baktı ve hafifçe titredi.

"Seni seviyorum, öncekinden daha çok," dedi Daphne hızla.

"Yüzümdeki izi de seviyor musun?" dedi korkunç ses sorgulayarak.

Daphne tekrar baktı ona; o yavaş, yandan, Çinli bakışıyla. Öleceğini zannetti.

"Evet," dedi boşluğa bakarak. Onun için kötü bir andı. Küçük, hafif, embesil bir gülümseme yüzünde genişledi. Basil birden onun ayakları önünde diz çöktü ve terliğinin burnunu öptü. Ve ayağının üstünü öptü. Ve ayağının ince siyah çoraplı bileğini öptü.

"Biliyordum," dedi boğuk bir sesle, "İyi olduğunu biliyordum. Diz çökeceksem, senin önünde diz çökeceğimi biliyordum. Kutsal olduğunu biliyordum. İşte o sensin, Kibele-İsis. Senin kölen olduğumu biliyordum. Biliyordum. Bütün bunlar sadece uzun bir kabul töreniydi. Sana nasıl tapılacağını öğrenmem gerekiyordu."

En ufak bir kuşku, utanç duymaksızın ayaklarını tekrar tekrar öptü. Sonra kanepeye döndü, oturdu ve dedi ki:

"Aşk değil, tapmak. Aramızdaki aşk bir ayin olacak, Daphne. İşte bunu öğrenmem gerekiyordu. Sen beni aşıyorsun. Benim için bir muammasın. Tanrım, her şey ne kadar güzel. Ne kadar olağanüstü!"

Daphne durmuş, eli şöminenin rafına dayalı, yere bakıyor ve bir şey söylemiyordu. Korkmuştu. Neredeyse dehşete düşmüştü, ama ruhunun derinliklerine kadar heyecanlanmıştı. Gerçekten evreni dolduracak kadar, bir ay gibi bembeyaz parlayabileceğini hissediyordu. Astarte[1] gibi, İsis gibivenüs gibi. Kendi soluk gücünün görkemi. Adam ona dindarca tapıyordu, yalnızca sevgiyle değil. Ona hazırdı, onun yüce ayinine.

Basil ellerini açarak kanepenin sarı sırmalı kumaşında gezdiriyor, ellerini sırtıyla oturduğu kanepenin arasındaki derinliklere bastırarak sokuyordu. Soluk çilli, uzun, beyaz elleri vardı. Parmakları bir şeye dokundu. Uzun beyaz parmaklarıyla yokladı ve çıkardı. Bu, kaybolan yüksüktü. Ve içinde buruşturulmuş mavi bir kâğıt parçası vardı.

"Bu senin yüksüğün mü?" diye sordu Basil. Daphne irkilerek hızla ona yöneldi.

"Neredeydi?" dedi telaşla. Ama Basil yüksüğü ona vermedi. Döndürüp içindeki mavi kâğıdı çıkar-

[1] Frikya mitolojisinde doğa ve bereket tanrıçası.

dı. Kırışmış topun üstünde silik kalem izlerini gördü. Topu açtı ve yavaşça dizeyi çözmeye başladı:

Wenn ich ein voglein war
Und auch zwei Fluglein hatt
Flag ich zu dir

"Ne kadar dokunaklı," dedi Basil. "Bir Voglein ve iki küçük Fluglein! Ne değerli, sevgili bir kızsın. Sen Voglein isen kime uçmak istemiştin?" diyerek meraklı bir gülümsemeyle ona baktı.

"Hatırlamıyorum," dedi Daphne başını öbür yöne döndürerek.

"Umarım banadır," dedi Basil. "Neyse, öyle kabul edeceğim ve bunun için seni daha da çok seveceğim. Ne sevgili bir kız! Bakar mısınız, iki küçük kanatlı bir Voglein! Ama, ne kadar garipsin sevgilim!"

Kâğıt parçasını dikkatlice katlayıp cep defterine yerleştirdi. Bu arada yüksük hep dizlerinin arasındaydı.

"Söylesene, onu ne zaman kaybetmiştin, Daphne?" dedi yüksüğün süslerini inceleyerek.

"Yaklaşık bir ay önce, ya da iki ay."

"Yaklaşık bir ay önce, ya da iki ay. Ne dikiyordun? Sormamda bir sakınca var mı? O günlerde nasıl olduğunu hayal etmek istiyorum. O günlerde ben hâlâ o berbat El-Hasrun'daydım. Ne dikiyordun sevgilim? İki ay önce yüksüğü kaybettiğinde?'"

"Bir gömlek."

"Bir gömlek demek! Kimin gömleği?"

"Senin."

"İşte, şimdi anlaşıldı. Gerçekten bana bir gömlek mi dikiyordun? Bitti mi? Hemen giyebilir miyim?"

"O bitmedi, ama ilki bitti."

"Sevgilim, hemen giymeliyim. Düşünsene, onu

tenimde hissetmek! Seni her yerimde hissedeyim. Ne kadar harika olacak. Getirmeyecek misin?"

"Bana yüksüğü vermeyecek misin?" dedi Daphne.

"Evet, elbette. Ne kadar soylu bir yüksükmüş. Kim verdi?"

"Kont Dionys Psanek."

"O kim?"

"Dresden'den Bohemyalı bir Kont. Bir kez Thoresway'de bizimle kalmıştı, uzun boylu karısıyla. Onlarla tanışmamış mıydın?"

"Tanıştığımı sanmıyorum. Sanmıyorum. Hatırlamıyorum. Nasıl biriydi?"

"Siyah saçlı, dar esmer alınlı, ufak tefek bir adam. Fazla şatafatlı."

"Hayır, onu hiç hatırlamıyorum. Demek yüksüğü sana o verdi. Acaba şimdi nerededir? Herhalde çürümüştür, zavallı."

"Hayır, Voynich Hall'da tutuklu. Annemle birkaç kez onu görmeye gittik. Çok kötü yaralanmıştı."

"Zavallı adamcağız! Voynich Hall'da! Gitmeden onu görürüm. Tuhaf şey, sana bir yüksük vermesi. Tuhaf bir hediye. O zaman sen küçük bir kızdın ama. Sence yaptırdı mı, yoksa bir yerden satın mı aldı?"

"Sanırım ailesine aitti. Üstündeki uğurböceği, armalarının bir parçası ve galiba yılan da öyle, sanırım."

"Bir uğurböceği. Arma için komik bir şey. Amerikalılar ona, böcek, der. Gitmeden onu görmeliyim. Sen bana bir gömlek dikiyordun! Ve kanepeye o küçük mektubu postaladın, bir sürü şey gibi, postada kaybolmadığına çok sevindim. *Wenn ich ein voglein war*. Seni mükemmel kız! İşte, senin gibi bir kadının güzelliği burada. O kadar mükemmel ve kutsalın da ötesindesin ki! Nefis, toy bir kız. Ölümlü, ölümsüz

seni sevmemeye ve sana tapmamaya kim dayanabilir ki? Ne, yüksüğü mü istiyorsun? İşte! Olağanüstü, olağanüstü beyaz parmaklar. Ah, sevgilim. Sen kızdan çok bir tanrıçasın. Sen kutsal elleriyle duran, uzun, çevik İsis.[1] Beyaz, beyaz ve ölümsüz! Bana ellerinin yok olabileceğini söyleme sevgilim. Senin olağanüstü Proserpine[2] parmakların. Onlar, şubat ayı ve kar taneleri kadar ölümsüzler. Ellerini kaldırırsan, ilkbahar gelir. Senin önünde diz çökmeden duramıyorum sevgilim. Sana kurban edilecek bir adaktan başka bir şey değilim ben. Bir bağış. Keşke sana kendimi verirken ölebilsem. Bütün kanımı senin mihrabında verebilsem, sonsuza dek."

Daphne ona uzun uzun ve yavaşça baktı, yüzünü ona çevirdiğinde, onun yüzü coşkuyla beyazlamıştı ve Daphne artık korkmuyordu. Bunun bir saçmalık olduğunu biliyordu. Ama bilmezliğe vuruyordu. Üzerine bayıltıcı bir uyku çökmüştü. Yeşil-mavi, usulca kapanan gözleriyle onun coşkulu yüzüne baktı, neredeyse sevecenlikle. Ama o, yüksüğü sağ elinde sıkıca tutuyordu. Ona sadece sol elini verdi. O da Daphne'nin elini alıp ayağa kalktı, tuhaf, dindarca coşkusuyla. Kendisini Daphne için bir erkekten veya bir askerden, özellikle bir sevgiliden öte kılan o tuhaf, dindarca coşkusuyla.

Yine de, onun eve dönüşü Daphne'yi hasta etmeye başlamıştı. Daha sonra, seviştikten sonra kendini kötü hissetti. Kasvet ve utanç içinde, bu kahrolası şehvet dolu tapınma karşısında ne yeterince güçlü ne de yeterince saf olduğunu biliyordu. İçinden ağlamak geliyordu. Birisinin onu kurtarmasını istemişti. Basil'den, kocasından bir şey bekleyemezdi. Onun coşkulu ve arzu dolu tapınmasından sonra, ondan

[1] Mısır bereket tanrıçası

[2] Roma ve Yunan mitolojisinde yeraltı tanrıçası

kendini çekmişti. Ne yazık ki, onun söz ettiği o tanrıça değildi Daphne, ya da o müthiş kişi. Kusuru, yaşının getirdiği ölümcül tevazuuydu. Kalbini katılaştırıp, ruhunu yakarak bu tevazuudan arınamazdı, bu kuruntudan. Sonuçta kendi tanrıçalığına inanamazdı, elinde ölümlü dişiliği vardı yalnızca.

"Yarın," dedi, son damla cesaretini toplayarak ve ona yandan bakarak, "Voynich Hall'a gitmek istiyorum."

"Kont Psanek'i görmeye mi? Ah iyi! Evet çok iyi! Ben de gelirim. Onu görmeyi çok isterim. Çok geçmeden geri gönderirler herhalde."

Noel'den iki hafta önceydi. Hava kapalıydı. Kocası haki giymişti. Daphne siyah kürkünü giyinmiş, gizemli görünmek için yüzüne siyah bir tül takmıştı ama kaldırınca tül yüzünü çevrelemişti. Böyle çok güzel görünüyordu. Siyah kıvrımların ve kürkün içinde, kışın pembeliğinin dokunduğu saf yüzü bembeyaz bir zambak çiçeğine benziyordu. Fazlasıyla güzel, modern bir kadın resmine benzemişti. Fazlasıyla benzemişti.

Kont Dionys onun bu etkin güzelliğinden nefret edecekti. Görecekti ve nefret edecekti. Bu düşünce ona acı bir ilaç gibi geldi. Kendisi, güzelliğini tutkuyla seviyordu.

Kont ihtiyatla yaklaştı, Leydi Daphne'nin hoş figüründen, yanındaki süzgün soylu binbaşıya gözlerini çevirerek. Daphne siyah kürkünün içinde çok güzel görünüyordu. Yüzündeki siyah tül, sıkı, soluk altın iplikli şapkasının üzerine atılmıştı ve yüzü çatlamış karanlıktaki bir kış çiçeği gibi parlaktı. İki adamı da peşinde koşturuyordu ve oradaki esir subaylar da vahşice alarma geçmişlerdi. Ve güzelliğinin verdiği memnuniyetle sessizce gülümsüyordu, buna rağmen, Kont onun yüzünde hoşnutsuzluğun

burukluğunu okuyabilmişti. Binbaşının yanağındaki kurşuni yara izine baktı.

"Kont Dionys, size kocamı getirmek istedim. Sizi onunla tanıştırabilir miyim? Binbaşı Apsley, Kont Dionys Psanek." İki adam sertçe el sıkıştılar.

"Burada böyle bağlanıp kalmanızı anlayabiliyorum," dedi Basil yavaş ve rahat tavrıyla. "Sizi temin ederim, ben de nefret etmiştim Doğu'da aynı durumda olmaktan."

"Ama sizin koşullarınız benimkilerden çok daha kötüydü," dedi gülümseyerek Kont.

"Şey, belki öyle olabilir. Ama hapishane, hapishanedir, cennetin ta kendisi olsa bile."

"Leydi Apsley benim cennetimin tek meleğiydi," dedi gülerek Kont.

"Korkarım, tüm melekler gibi, ben de çok yetersizdim," dedi Daphne. Belli belirsiz bir gülümseme Kont'un esmer yüzünü hiç terk etmiyordu. Daphne'nin anlattığı gibi, siyah saçları dar alnına iniyor, kaşları, uzun siyah kirpikli gözlerinin üzerinde kalın bir yay oluşturuyordu. Böylece yüzünün üst kısmı siyah ve gölgeli görünüyordu. Burnu küçük ve neredeyse yarı şeffaftı. Enerjik duruşunun daha da fazlalaştırdığı bir gülünçlük vardı onda. Yine iyi giyimliydi ve kumaşın altından parlayan canlılığın koyu ateşini, eskimiş koyu mavi üniforması bile engelleyemiyordu. Zayıf değildi, ancak yine de dar alınlı yüzünde tuhaf, esmer bir şeffaflık vardı.

"Daha fazla ne yapabilirdiniz ki?" diyerek güldü kaçamaklı gözlerle Kont. Daphne'ye bakıyordu.

"Ah, elbette, mutluluk veren bir melek olabilirdim, bir sinema kahramanı gibi," diye yanıtladı Daphne, gözlerini kapatıp yüzünü çevirerek.

Başından beri beyaz yüzlü, uzun boylu binbaşı, bu küçük adamı sabit bakışlar ve yarı gülümsemeyle

inceliyordu. Kont bunun farkında gibiydi. İngiliz adama döndü:

"Sizin sağlam ve mutlu bir şekilde evinize dönmenizi tebrik edebilmekten dolayı çok mutluyum, Binbaşı Apsley."

"Teşekkürler, umarım ben de çok geçmeden sizi aynı şekilde kutlayabilirim."

"Ah evet," dedi Kont, "çok geçmeden gönderiliyorum."

"Ailenizden bir haber var mı?" diye araya girdi Daphne.

"Haber yok," diye yanıtladı Kont, kısaca ve ciddiyetle.

"Anlaşılan Avusturya'yı karmaşa içinde bulacaksınız," dedi Basil.

"Evet, büyük olasılıkla. Bu kadarını kabulleneceğiz," diye yanıtladı Kont.

"Şey, bilmiyorum. Bazen her şey en iyi şekilde sonuçlanıyor. Benim için öyle oldu," dedi binbaşı.

"Her şey en iyi şekilde mi son buldu?" dedi Kont, kibar ve meraklı bir tonla.

"Evet, şahsen, benim açımdan demek istemiştim, bencilce olsa bile. Ne de olsa, öğrendiğimiz kadarıyla, insan yalnızca kendi adına konuşabilir. Ve ben olanların çok korkunç olduğunu düşünüyorum, ancak her şey kaybedilmiş değil. Bu, geçmemiz gereken çetin bir sınavdı," dedi Basil.

"Savaşı mı kastediyorsunuz?"

"Savaş ve onunla ilgili her şey. "

"Siz bu çetin sınavdan ne zaman geçtiniz?" diye kibarca sordu Kont.

"Daha yüksek bir bilinç düzeyine yükseliyorsunuz; dolayısıyla hayatta da öyle. Ve elbette daha yüksek bir aşk seviyesine. Daha önce varlığını bile bilmediğiniz, şaşırtıcı, yüksek bir aşk seviyesine."

Kont, Basil'den başını biraz sıkılgan biçimde çeviren Daphne'ye baktı.

"O zaman, savaş gerçekten yararlı bir şey olmuş," dedi Kont.

"Aynen," diye haykırdı Basil. "Ben başka türlü bir adamım."

"Ya Leydi Apsley?" diye sordu Kont.

"O," kocası ona dönmüştü, "tamamen başka bir kadın. Ve bütün kadınlardan çok daha harika, daha olağanüstü."

Kont gülümsedi ve hafifçe eğildi.

"Onu on sene önce tanıdığımızda," dedi, "daha harika olmasının olanaksız olduğunu düşünmüştük."

"Ah, aynen!" diye yanıtladı kocası.

"Bu, yani her zaman olanaksız görünen... Ve olanaksız, hep oluyor. Gerçek şu ki, savaş bize başka bir hayat çemberi açtı, daha geniş bir çember."

"Olabilir," dedi Kont.

"Siz böyle hissetmiyor musunuz?" Binbaşı hevesli, açık ilgisiyle berikinin esmer, dar alınlı yüzüne bakıyordu. Kont gülümseyerek Daphne'ye baktı.

"Ben hâlâ bir tutukluyum, Binbaşı. Ve bu yüzden, çemberimin oldukça küçük olduğunu düşünüyorum."

"Evet mutlaka öyledir. Elbette. Umarım daha fazla tutuklu kalmazsınız. Kendi ülkenize dönmek için ölümüne sabırsızlanıyorsunuzdur."

"Evet, serbest kalınca çok mutlu olacağım. Aynı zamanda," diye gülümsedi, "hapishanemi ve meleklerin ziyaretini özleyeceğim."

Daphne bile alay edip etmediğini anlayamadı. Bu ziyaretin Kont'u rahatsız ettiği belliydi. Basil'i sevmediğini görebiliyordu. Hayır, daha fazlası vardı. Küçük esmer adamın, kocasının uzun, süzgün

varlığından nefret ettiğini hissedebiliyordu. Yine de zamanı gülümseyerek ve kibar sözlerle geçiştiriyordu.

Öte yandan Kont, Basil'i sanki büyülemişti. Daphne'yi unutmuş, bütün dikkatiyle onu izliyordu Basil. Daphne bunu biliyordu. Başka odaya götürülmüş bir lamba gibi, kocasının bilincinden çıktığını biliyordu. İşte orada, Daphne'ye göre hiçbir şeyi bilmeden, bütün dikkati öbür adamda toplanmış, duruyordu. Solgun, süzgün yüzünde, eğlenen, dikkatli bir gülümseme sabitlenmişti.

"Ama çok kötü, sıkılmıyor musunuz," dedi, "ziyaretler arası?" Kont içten bir şefkatle yukarı baktı.

"Hayır, sıkılmıyorum," dedi. "Geçmiş şeyleri derin derin düşünüyorum. Orada, ruhumun karanlıklarında bir şeylerin olduğunu hissediyorum."

"Olabilir. Ama ne olursa olsun, önemli olan yalnızca bir şey var aslında. Sizin ruhunuzla başka bir ruhun ya da ruhların birbiriyle ilişkisi. Bir insan için bundan daha önemli bir şey olamaz. Ben kendi kendime bunu öğrendim. Yanılıyor olabilirim. Bunu, yaralı olarak esir alındığımda anladım," dedi Basil.

Kont'un yüzü kararmış ve ciddileşmişti.

"Bu ilişki bir amaç mı?" diye sordu.

"Şey," dedi Binbaşı. Felsefe diploması vardı. "Bana öyle geliyor. Bu kaçınılmaz olarak bir çeşit faaliyetle sonlanıyor. Ama bana öyle geliyor ki, yapıcı da, yıkıcı da olsa, eylemin nedeni, kaynağı, enerjisi, insanlar arasındaki dinamik ilişkiden kaynaklanıyor. İnsanlar arasında dinamik bir ilişki yaratırsanız, savaşı yaratırsınız. Daha farklı bir ilişkiyle onlara orta çağlardaki gibi katedraller inşa ettirirsiniz."

"Ancak savaş da katedraller de gerçek amaç, duygusal ilişki ise sadece amaca varmanın bir yolu değil miydi?" dedi Kont.

"Sanmıyorum," dedi Binbaşı, açık meraklı tutkusu yüzünde parlayarak.

Üçlü, öbürlerinin nezaketen terk ettikleri iskambil odasında oturuyordu. Daphne hâlâ onu fazlasıyla çekici kılan koyu kıvrımlı giysilerinin içindeydi.

Ancak şimdi iki adam da onu görmezlikten geliyordu. Ona gösterilen dikkat o kadar azdı ki, çirkin, küçük bir hiç kimse bile sayılabilirdi. Pembe-beyaz, narin bir kış bahçesi çiçeğine benzeyen, egzotik, eşsiz yüzünde hoşnutsuz bir ifadeyle, kasvetli pencere yanı koltuğunda oturuyordu. Ara sıra bir adamdan öbürüne başını çevirip uzun uzun bakıyordu. Ateşli, solgun yüzü ile masaya eğilmiş kocasına ve koltuğunda diklenerek oturmuş, karanlık, yüzü koyu, isteksiz bir bakışla yoğrulmuş Kont'a. Kocası, kendi beyaz kimliği dışında, her şeyden habersizdi. Ama Kont'ta azıcık da olsa, pencerenin önünde oturan kadından haberdar olan ve onun çevresinde uçuşan ikincil bir bilinç vardı. Tüm yüzü ve bedeniyle dikkati Basil'deydi. Ama Daphne'yi de asla gözden kaçırmıyordu. Daphne, erkekler sözcüklerin ateşiyle birbirlerine kilitlendiklerinde, kadınların her zaman yaptığı gibi gergin ve hoşnutsuzca oturuyordu. Bir yandan da tartışmayı izliyordu. Kocasının sözlerinin doğruluğuna katılsa da Kont'a karşı daha anlayışlı olması tuhaftı. İlişki, duygusal ilişki asıl olandı, sözde amaç yalnızca yan üründü. Savaşlar, katedraller bile, Daphne'ye göre yalnızca yan ürünlerdi. Aslolan, savaşçıların ve katedral inşaatçılarının ortak noktası, muazzam bir birliktelik hissiydi. Birbirlerine karşı ve elbette özellikle kadınlarına karşı hissettikleriydi.

"Yine de yüzlerce çeşit ilişki vardır," dedi Dionys.

"Biliyor musunuz," dedi Binbaşı, "bana öyle geliyor ki, tek bir yüce ilişki var; aşk ilişkisi. Şunu da

göz önünde bulundurun ki, aşk sonsuz çeşitlilik ve biçimde olabilir. Ve her şey bundan ibarettir, benim gördüğüm kadarıyla. Ancak çeşitliliği yadsırsanız, aşkı tamamen yadsımış olursunuz. Aşkı, kabul görmüş his kalıpları içine sokmaya çalışırsanız, onu ta ruhundan yaralamış olursunuz. Aşk çok çeşitli olmalıdır. Yoksa sadece zulüm olur, sadece ölüm."

"Neden hepsine aşk denilsin?" dedi Kont.

"Çünkü bence bu aşktır. İnsanları birbirine çeken o muazzam güç, ilişkinin sonucu ne olursa olsun. Elbette nefret de var, ancak nefret sadece aşkın geri çekilmiş halidir."

"Eski Mısır, aşk üzerine mi kurulmuştu?" diye sordu Dionys.

"Ah, elbette! Ve belki de dünyanın gördüğü en çeşitli, en anlaşılabilir bir aşk üzerine. Şimdiki acılarımızın nedeni bizim aşk anlayışımızın dar ve dışlayan bir şey olmasıdır. Ve bu yüzden aşk değildir bile, daha çok ölüm ve zulüm gibidir."

Kont yavaşça başını salladı, yavaşça gülümseyerek, üzgünmüş gibi, "Hayır," dedi "Hayır, bu olmadı. Aşktan başka bir sözcük kullanmalısınız."

"Size hiç katılmıyorum," dedi Basil.

"O zaman hangi sözcük?" diye atıldı Daphne.

Kont ona baktı. "İtaat, teslimiyet, itikat, inanç, sorumluluk, güç," dedi yavaşça, aradığı sözcükleri tam olarak bulamamış gibi. Sessiz, karanlık gözleriyle Daphne'ye baktı. Daphne onun sözlerinden nefret ediyordu, ancak ondan hoşlanması tuhaftı. Öte yandan, kocasının dediklerine tamamen inanıyor, yine de ona sempati duymuyordu.

"Sence de öyle mi, Daphne ?" diye sordu Basil.

"Hiç katılmıyorum," diye yanıtladı, kocasına usulca bakarak.

"Ben de," dedi Basil. "Bana öyle geliyor ki âşık-

san, itaat ve teslimiyet diye bir şey yoktur, aşkın ruhuna olan itaat ve teslimiyet dışında. Aşkın ruhuna gösterilen itaat, teslimiyet ve öbürlerinden söz ediyorsanız buna katılırım. Ama eğer bir kişinin öbürüne gösterdiği itaat ve teslimiyetten ve bir insanın öbürlerine şiddet uygulamasından söz ediyorsanız, buna katılmıyorum ve asla katılmayacağım. Bence, işte burada yanıldık. Kayser II. Wilhelm güç istiyordu."

"Hayır, hayır," dedi Kont. "O bir şarlatandı. Gücün kutsallığını kavrayamazdı."

"Kendini çok tehlikeli bir hale soktu."

"Ah, evet. Ancak, barış daha da tehlikeli olabilir."

"Öyleyse, bana söyleyin; bir soylu olarak, köylü ya da soylu olmayan birkaç yüz insan üzerinde feodal bir gücünüzün olması gerektiğine inanıyor musunuz?"

"Soylu olduğu için bir soylu olarak değil, ama doğasıyla soylu bir adam olarak," dedi Kont, "öbür insanların hayatlarını ellerimde tutup biçimlendirmek benim kutsal görevimdir. Ancak insanlar hayatlarını gönüllü olarak benim ellerime teslim edene dek, kaderimi tam olarak tamamlayamamışım demektir."

"Bunu yapmalarını gerçekten beklemiyorsunuz, değil mi?" diyerek gülümsedi Basil.

"Şu anda değil, hayır."

"Veya hiçbir anda değil," dedi Binbaşı. İğneleyiciydi.

"Belirli bir anda, gerçekten yaşayan insanlar, hayatlarını kendilerinden daha yüce insanların ellerine teslim etmek isteyecekler, gücün kutsal sorumluluğunu alabilecek büyük insanların..."

"Sizce öyle mi? Belki insanlar sonunda sevecek-

leri liderler seçmeye başlayacaklardır demek istiyorsunuz," dedi Basil. "Umarım öyle yaparlar."

"Hayır, sonunda kendilerini daha büyük adamlara bırakacaklar, demek istedim. İsteyerek köle olacaklar."

"Köle!" diyerek patladı Basil gülümseyerek. "Hâlâ feodal çağlardasınız, Kont."

"Köleler. Herhangi bir soyluya kölelik değil. Hohenzollern veya Hapsburg veya Psanek," diyerek gülümsedi Kont. "Ruhu eşsiz doğmuş, yalnız olabilen, seçip komuta edebilecek bir adama. Sonunda böyle adamlara gelip diyecekler ki; 'Siz bizden daha yücesiniz. Bizim lordlarımız olun. Hayatımızı da ölümümüzü de elinize alın ve bize istediğiniz gibi davranın. Çünkü yüzünüzde bir ışık ve ağzınızda ateş olduğunu görüyoruz.'"

Binbaşı dakikalarca gülümsedi, kırgın ve eğlenerek. Kılını bile kıpırdatmadan konuşan Kont'u izliyordu.

"Çok saf olmalısınız Kont, modern kitlelerin böyle davranacağını sanıyorsanız. Sizi temin ederim ki, asla böyle davranmayacaklar."

"Eğer davransalardı," dedi Kont, "buna aşkın yeni bir saltanatı mı derdiniz yoksa başka bir şey mi?"

"Eh, elbette aşkın, sevginin bir öğesini kapsar. Liderlerine karşı olan hislerinde sevginin bir öğesi olmalıdır!"

"Böyle mi düşünüyorsunuz? Hani aşk da varsayılan farklılığın eşitliğiydi? Hani aşk her insana öbürlerinin yaptıklarını yargılama hakkını veriyordu? Hani, 'Bu iş sevgiyle yapılmadı, o yüzden yanlış' diyebileceklerdi? Demokrasi ve sevgi her insana bu hakkı vermiyor mu?"

"Elbette," dedi Basil.

"Ah, ama benim seçilmiş soylum onu seçenlere derdi ki, 'Eğer beni seçerseniz, beni yargılamaktan sonsuza dek vazgeçmelisiniz. Eğer gerçekten beni izlemeyi seçtiyseniz, böylelikle beni eleştirme hakkını yitirmiş olursunuz. Bundan böyle beni ne onaylayabilirsiniz ne de onaylamayabilirsiniz. Kutsal seçim eylemini gerçekleştirdiniz. Bundan böyle sadece itaat etmelisiniz.'"

"Eleştirmeden duramazlar ki," dedi Daphne düşünmeden.

Kont ona yavaşça döndü ve Daphne ilk kez söylediğinden kuşku duydu.

"Yahuda'nın günleri," dedi Kont "sevgi günüyle son bulur."

Basil sanki kısa bir transtan uyanmıştı.

"Düşündüğüm şu ki Kont," dedi, "bu eğlenceli bir fikir. İnsanlığı karanlık çağlara gönderen yozlaşmış bir tokat."

"Bu doğru değil," dedi Kont. "İnsanlar, halk, bu kutsal seçme eylemini gerçekleştirmek için daha önce hiç özgür olmadılar. Bugün, yakında özgür olabilirler."

"Ah, bilmiyorum. Çoğu kabile, krallarını ve reislerini seçiyor."

"İnsanlar şimdiye dek seçmek için hiç bu kadar özgür olmadılar. Ve ne yaptıklarını bilerek seçmediler."

"Kendi rızalarıyla yeni lordlar ve efendilerin boyunduruğu altına girmek için kendilerini özgürleştirdiler, demek mi istiyorsunuz o halde?"

"Evet, bunu demek istiyorum."

"Kısaca hayat bir kısırdöngüden başka bir şey değil, öyle mi?"

"Hiç de değil. Gittikçe büyüyen bir çember. Gittikçe harikalaşan."

"Bütün bunlar oldukça ilginç ve eğlenceli değil mi Daphne? Bu arada Kont, kadınların durumu ne olur? Kocalarını eleştirebilirler mi?"

"Sadece evlenmeden önce," dedi ve gülümsedi Kont, "sonra değil."

"Harika," dedi Basil. "Planınızın bu bölümüne içtenlikle katılıyorum. Umarım dinliyorsundur Daphne."

"Evet. Seninle evlendim, ama hiç olmazsa öbür erkekleri eleştirme hakkım hâlâ var," dedi Daphne, kızgın ve donuk bir sesle.

"Elbette. Ne kadar da akıllısın! Öyleyse Kont paçayı kurtaramadı! Kont'un gelecek için kurduğu soylu plan hakkında ne düşünüyorsun, Daphne? Onaylıyor musun?"

"Asla onaylamıyorum. Zaten küçük adamlar her zaman güç istemişlerdir," dedi acımasızca.

"Ona bakarsanız, büyük adamlar da," dedi Basil uzlaştırıcı bir tavırla.

"Bu, bana daha önce de söylenmişti," diye gülümsedi Kont. "Küçük adamlar her zaman emretmeyi sever. Korkarım Leydi Daphne'yi gücendirdim."

"Hayır," dedi Daphne. "Gücendirmediniz. Eğleniyorum aslında. Ama hiçbir zaman zorbalığı sevmemişimdir."

"Doğrusu ben de öyle" dedi Kont.

"Kont zorbalıktan söz etmiyor," dedi Basil. "Hadi, sorumlu birinin elindeki güçle zorbalık arasında görülebilir bir fark var."

"Erkekler bunun için kafa kafaya verdiklerinde belki," dedi Daphne. Sanki bir şeyi kaybetmekten korkar gibi kibirli ve kızgın görünüyordu. Kont haylazca ona gülümsedi.

"Sanırım kırıldınız, Leydi Daphne. Ama neden?

Tehlikeli ve geniş otoritemin bir kıvılcımından bile zarar görmeyecek uzaklıktasınız."

Basil bir kahkahayla gürledi.

"Oldukça komik. Güç hakkında konuşup da eleştirilmek hakkında konuşmamanız," dedi, "anlattıklarınızı daha çok dinlemeliyim, daha çok dinlemek isterim."

Eve dönerlerken Basil karısına dedi ki,

"Biliyor musun, bu küçük adamı sevdim. İlginç, küçük bir kavgacı ve insanı düşünmeye teşvik ediyor."

Leydi Daphne bu sözler karşısında kuzey rüzgârı altında, eksi dört derecede gibi donakalmıştı. Ve ağzından tek bir sözcük bile çıkamıyordu. Garip olsa da, Kont artık Basil'i çekiyor ama Daphne'ye itici geliyordu. Aslında kocası da onu o kadar çekmiyordu. Hiç çekmiyordu. Bütün erkeklere dargındı. Ama hep olduğu gibi, bu şeytani üçgene dayalı hayatta, Basil, Kont'a olan ilgisini yalnızca karısının yanında sürdürebiliyordu. İki adam yalnızken aralarında bir direnç ve uyumsuzluk oluşuyordu. Birbirlerine güçlükle bir düzine sözcüğü ancak söyleyebiliyorlardı. Ama Daphne yanlarındayken, açık devredeki boşluğu tamamlayıp akımı sağlıyorlardı ve her şey mükemmel yürüyordu. Ancak bu, Leydi Daphne'yi teselli etmiyordu. Felsefi saçmalıklar yoluyla birbirini taşlayan iki adam arasında yalnızca pasif bir araç gibi oturmak. Hayır, bu hiç hoş değildi! Kont'tan neredeyse nefret ediyordu. Dar alınlı, tarih öncesi kölelerin ırkından gelen bir adam... Ve beyaz suratlı, aşırı ruhani kocasına olan kini de sirke gibi sertti. Hayal kırıklığına uğratılmıştı. İkisi tarafından da hayal kırıklığına uğratılmıştı. Şimdi ne

olacaktı? Bundan sonra olacaklar tamamen Basil'in suçuydu.

Kış bitiyordu. Savaşın sona erdiği artık belliydi. Almanya bitmişti. Hohenzollern'ler zayıf fişekler gibi vızlamışlar, Hapsburg'lar bitkin, karanlıklara gömülmüşler, Romanov'lar sessizce bir yerlere sıvışmışlardı. İşte soylulukları bu kadardı. Bundan böyle demokratik barış olacaktı. Elbette Kont da artık işe yaramadığı için geri gönderilen mallar gibi bir gemiye yüklenip yollanacaktı. İleride dünya barışı vardı. Bir-iki hafta sonra Voynich Hall bomboş kalmış olacaktı. Ancak, Basil her şeyi oluruna bırakamadı. Kont onun aşırı derecede ilgisini çekmişti. Gitmeden önce onu misafirliğe davet etmek istiyordu. Ve Binbaşı Apsley şu anda, makul ölçülerde, her istediğini yaptırabilirdi. Böylece zavallı küçük Kont'un Avusturya'ya gönderilmeden önce, Thoresway'de iki hafta kalabilmesi için izin aldı.

Savaş başladığından beri Daphne'nin babası Kont Beveridge'in ruhu mürekkep gibi kararmıştı. Halkın yüzüne ahlaksız soysuzluklarını haykıran, sözde yurttaşların iki yıldır sergiledikleri alçaltıcı gösterilerin körüklediği nefreti olmasa, bu küçük yabancı düşmanın evine girmesine asla izin vermezdi. Bu soysuzlar neredeyse iki yıldır basını ve İngiliz halkını oyalıyorlardı. Tek amaçları İngiltere'de gurur verici ve onurlu ne varsa küçük düşürmek ve aşağılamaktı. En zor olan da bir kâbusa dönüşen, onurlu insanların ruhunu yok etmek için hazırlanmış çamur atmaların üzerine çıkabilmekti. Böylece ne olursa olsun, atılan çamurların altında boğulmaya niyeti olmayan Kont, topuklarını hızla vurarak iki ayağının üstünde dimdik durmuştu. Basil, Kont'a, her şey bitmeden iki hafta Thoresway'de kalıp kalamayacağını sorduğunda, Kont bir skandal

çıkıp çıkmayacağını düşünmeden buna sessizce razı oldu. Aslında bunu, çıkabilecek bir skandala meydan okumak için yapmıştı. Oğullarının ölümü ona çok acı gelmişti, ancak İngiltere'nin bu leş kokan soysuzların ayakları altına düştüğünü düşünmek daha acıydı.

Kont Beveridge, Basil'in eşliğinde gelen Psanek'i karşılamak için Thoresway'de bulunuyordu. İngiliz Kont heybetli, yakışıklı –kibirli olmak artık bir alay konusu olsa da– kibirli, kasvetli ve esmer bir adamdı. Hırslıydı ve onda ancak hırslı bir adamda olabilecek hassasiyet, cömertlik ve otorite vardı. Ancak onun karanlık, tutkulu doğası ve aşırı duyarlılığı, neredeyse yanıldığına inanmaya başlayana kadar, elli beş yıldır baskılara, suçlamalara ve yadsımalara maruz kalmıştı. İnsanlığa âşık, küçük, narin karısı, işte o, mükemmel bir insandı. Oysa kendisi için neler denmemişti: bencil, duygusal, zalim... Artık hep kenardaydı, gölgede. Demokratik telaşın solgun kalabalığı tarafından yok edilmesine izin vermiş, öylece duruyordu. Yarı mahcup, yarı kibirli, yarı gizlenmiş, karanlıkta, gerilerde duran bir adam...

Basil Kont'la geldiğinde biraz savunmadaydı.

"Ah, nasılsınız, Kont Psanek?" dedi uzun adımlarla gelip elini uzatarak. Daphne'nin babası olduğu için Kont, bu sessiz İngiliz'e bir çeşit şefkat duymuştu.

"Beni evinize kabul ederek çok fazla gururlandırdınız, lordum," dedi küçük Kont gururla. Kont Beveridge konuşmadan ona sessizce baktı. Kelimenin her anlamıyla, ona yukarıdan bakıyor gibiydi.

"Biz hâlâ insanız, Kont. Hepimiz canavar değiliz."

"Benim yurttaşlarımın neredeyse hepsinin canavar olduklarını mı kastediyorsunuz, Lord Beverid-

ge?" dedi ve gülümsedi Kont, zarif burnunu kıvırarak. Kont Beveridge yanıt vermekte gecikti.

"Benim görgü kurallarımı küçümsüyorsunuz, Kont Psanek."

"En azından, demek istediğinizi iyi bir şekilde anladım, Lord Beveridge," dedi gülümseyerek Kont, burnundaki o aynı küçük, pervasız ve küçümseyen görünümle. Lord Beveridge'in tepesi atmış ve yüzü kararmıştı.

"Kont Psanek'in benim ne demek istediğimi bana açıklamasına çok memnun oldum," dedi.

"Bunu yaparken sizi kırdımsa binlerce kez özür dilerim, Lordum," dedi Kont. Kont Beveridge kapkara kesilmişti. Kendini aptal gibi hissediyordu. Kont'a sırtını döndü. Sonra geri döndü, puro kutusunu sunarak:

"İçer misiniz?" dedi. Sesinde sevecenlik vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Kont puroyu alırken.

"Diyebilirim ki," dedi Lord Beveridge, "bütün insanlar bir şekilde canavardırlar. Korkarım, ezbere konuşmayı alışkanlık haline getirdim. Söylemek istediklerimi söylemiyorum. Oturmaz mısınız?"

"Tutsak düştüğümde öğrendim ki, ben gerçek bir canavar değilim. Hayır, ben benim, bir canavar değilim," dedi Kont otururken. Kont Beveridge ona göz ucuyla, merakla bakıyordu.

"Eh," dedi gülümseyerek, "galiba en iyisi buna bir karar vermek."

"Bayağılıktan korunmak için bu gerekli."

İngiliz Kont suçlanmanın ani sızısını hissetti. Akik kahverengisi, sert bakışlı gözleriyle kara alınlı küçük Kont'u izliyordu.

"Galiba haklısınız," dedi ama yüzünü yana çevirmişti. Akşam yemeğinde beş kişi vardı. Leydi Beveridge ev sahibesi olarak oradaydı.

"Ah, Kont Dionys," dedi içini çekerek, "gerçekten savaşın bittiğini düşünüyor musunuz?"

"Evet," dedi çabucak Kont. "Bu savaş bitmiştir. Artık ordular evlerine dönecek. Topları artık ses çıkartmayacak. Bir daha asla olmayacak bu."

"Ah, umarım," dedi Leydi Beveridge iç geçirerek.

"Eminim," dedi Kont.

"Sizce bir daha savaş olmayacak mı?" dedi Daphne. Saçı modaya uygun yapılmış, omuzları çıplak ve pembe kadife püsküllü, gümüş-siyah elbisesiyle çok güzel görünüyordu, giyimine her nedense çok özenmişti. Eski üniformasını giymiş olan Kont ona döndü. Daphne gergin ve telaşlıydı. İnce, beyaz kolu Kont'un yanındaydı ve omzunda gümüş bir giysi parçası vardı. Cildi bir kış bahçesi çiçeği gibi beyazdı. Dudakları kıpırdıyordu.

"Buna benzer bir savaş bir daha asla olmaz," dedi Kont Psanek.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz," dedi Daphne, onun gözlerinin içine bakarak.

"Savaş makinesi artık kontrolden çıktı. Parçalanana kadar artık onu asla çalıştıramayacağız. Bundan korkacağız."

"Herkes mi korkacak?" dedi Daphne çenesini bastırarak ve yere bakarak.

"Sanırım," dedi Kont.

"Umarız öyle olur," dedi Leydi Beveridge.

"Savaşın sonucuyla ilgili fikrinizi sormamda bir sakınca var mı?" dedi Basil. "Sizin için nasıl sonuçlandığını merak ediyorum."

"Almanya ve Avusturya'nın savaşı kaybettiğinden mi söz ediyordunuz? Öyle olacağı belliydi. Hepimiz savaşı kaybettik. Tüm Avrupa."

"Bunda size katılıyorum," dedi Lord Beveridge.

"Hepimiz mi savaşı kaybettik?" dedi Daphne ona

dönerek. Kont'un esmer, dar alınlı yüzünde acı vardı; bu zarif kadına dokunmak istiyor, ama dokunamıyor gibiydi. Daphne'nin cildinde Kont'un başını döndüren bir kış bahçesi tadı vardı. Omuzları geniş ve zayıftı, ama cildi çok beyazdı ve çok hassastı. Beyaz, egzotik bir çiçeğin parfümü gibi, Psanek'i etkiliyordu. Sanki Daphne yüreğini ona veriyordu. Sanki göğsünü onunkine yaslamak istiyordu. Daphne sanki onu gönülden seviyordu ve aşkını gönderiyordu. Bu, Kont'u mutsuz etti. Sessiz olmak ve ev sahiplerinin önünde onurunu korumak istedi. Acıyla koyulaşmış gözleriyle Daphne'nin gözlerine baktı. O sessizliğiyle ve kısa sözleriyle, Kont'un gözlerini büyüsü altına almıştı sanki. Masaya bir sessizlik yaymış gibiydi. Tabağına eğilmiş, bu sessizliğin ortasında onun hâkimi olmuştu.

"Bu savaşı hepimizin kaybettiğini söylemiyorum," dedi Kont, Daphne'nin sorusunu yanıtlamak için. "Bu bir intihar savaşıydı, bu savaşı kimse kazanamazdı. Hepimiz için bir intihardı."

"Bundan emin değilim," dedi Daphne. "Ya Amerika ve Japonya?"

"Onlar sayılmazlar. Yalnızca bizim intihar etmemize yardım ettiler. Tam olarak katılmadılar."

Yüzünde öylesine bir acının görünümü ve sesinde öylesine bir acının yankısı vardı ki, öbür üçü konuşulanları duymazlıktan gelip dinlememeyi yeğlediler. Yalnızca Daphne onun konuşmasını dinliyordu. Kâhinlerin, kurban edilmişlerin titreyen organlarına bakıp geleceği okumaya çalıştıkları gibi, Daphne de onun geleceğini okumaya çalışıyor ve Kont'un ruhunu ondan çekiyordu. Onun ruhunu yoklayarak doğrudan yüzüne baktı.

"Avrupa'nın intihar ettiğini mi düşünüyorsunuz?" dedi Daphne.

"Ahlâken."

"Yalnızca ahlâken mi?" Sözcükleri yavaş, soğuk ve ölümcüldü.

"Bu kadarı yeterli," diye gülümsedi Kont.

"Evet, yeterli," dedi Daphne gözlerini ağırlaştırarak.

Sonra yüzünü çevirdi, ama Kont, kalbinin göğsü içinde boğulduğunu hissetti. Ne yapıyordu böyle? Aklından ne geçiyordu? Daphne içini kuşku ve esrarengiz bir korkuyla dolduruyordu.

"Hiç olmazsa," dedi Basil, "o cehennem silahları sustu."

"Sonsuza dek," dedi Dionys.

"Keşke size inanabilsem," dedi Binbaşı.

Artık sohbet daha genel ya da daha kişisel konulara kaymıştı. Leydi Beveridge, Dionys'e karısı ve ailesi hakkında sorular soruyordu. Dionys, 1916'da evi yandıktan sonra ailesinin Macaristan'a gittiğinden başka bir şey bilmiyordu. Karısı Prens Bogorik ile Bulgaristan'a gitmiş bile olabilirdi. Bilmiyordu.

"Ya çocuklarınız, Kont?" diye haykırdı Leydi Beveridge.

"Bilmiyorum. Galiba büyükanneleriyle Macaristan'dalar. Döndüğümde oraya gideceğim."

"Ama hiç yazmadınız mı onlara? Araştırmadınız mı?"

"Yazamadım. Zaten yakında öğreneceğim her şeyi."

"Oğlunuz yok mu?"

"Hayır, iki kız."

"Zavallıcıklar."

"Evet."

Basil sohbeti neşelendirmek isteyerek sordu:

"Armanızda uğurböceği olması çok tuhaf değil mi?"

"Neden tuhaf olsun? Charlemagne'nin[1] de arıları vardı. Ve o bir Marienkafer, meryemböceği. Kutsal Meryem'in böceği. Bence tam bir hanedan arma böceği, Binbaşı," diyerek gülümsedi Kont.

"Onunla gurur duyuyorsunuz, öyle mi?" dedi Daphne, ona doğru döndü ve anlamlı bir bakışla baktı.

"Biliyorsunuz ki, duyuyorum. O kadar büyük bir soyağacı var ki bizim bu benekli böceğimizin. Psaneklerden çok daha büyük. Sanırım Mısır'daki bokböceğinin neslinden geliyor ve o da çok gizemli bir semboldür. O yüzden ben kendimi firavunlarla bağlantılı sayıyorum, sadece uğurböceğimin aracılığıyla."

"Uğurböceğinizin bu kadar eski çağlardan geldiğini düşünüyorsunuz," dedi Daphne.

"Hayal etsenize," dedi Kont.

"Bokböceği cazip bir böcektir," dedi Basil.

"Fabre'yi bilir misiniz?" diye ekledi Lord Beveridge, "Kuru bir tarlada, küçük bir gübre topu yuvarlayan bir böceğin, Mısırlıların aklına dünyayı döndüren ilk düşünceyi getirdiğini öne sürer. Ve böylece bokböceği yaratıcı düşüncenin sembolü oldu, böyle diyordu."

"Yani dünya küçücük bir gübre topundan ibaret diyelim, olsun," dedi Basil.

"Bir uğurböceğinin pençeleri arasında," diye ekledi Daphne.

"Kaynağa gitmek istenildiğinde bu böyledir," dedi Leydi Beveridge.

"Belki her şeyin başlangıcının ve topu başlatanın çürüme olduğunu göstermek istemişlerdi," dedi Kont.

---

[1] İ.S. 800'de Avrupa'nın Hıristiyan ülkelerini birleştiren ve Papa tarafından kutsallaştırılan Roma imparatoru.

"Topun öncelikle orada olması gerekiyordu," dedi Basil.

"Elbette. Ancak yuvarlanmaya başlamamıştı. Bunu, çürüme prensibi başlattı öyleyse," diyerek gülümsedi Kont, sanki bu bir şakaymış gibi.

"Bir eski Mısır uygarlığı uzmanı değilim," dedi Leydi Beveridge, "bu yüzden bir tahminde bulunamam."

Kont ve Kontes Beveridge ertesi gün gittiler. Kont Dionys evde iki gençle kalmıştı. Elizabeth döneminden kalma, çok güzel bir konaktı bu. Çok büyük değildi, ancak koyu renk ahşap odalardan bakan küçük bölmeli pencerelerin yansıttığı pırıltılarla büyülü bir havası vardı. İçerisi sıcacık görünüyordu. Odasının duvarları kaplanmış ve tavan altınla silinmişti. Pencerenin büyük dikdörtgen çerçevesi; dışarıdaki dünya ile insanın arasına giren, büyüleyici, küçük bölmeli camlar; taçlandırılmış rengiyle mozaikli cama işlenmiş arma; soluk yeşil minderli, geniş bir pencere sediri...

Dionys küçük bir hayalet gibi evde geziniyordu. Birbirini izleyen büyüklü küçüklü, pırıltılı oturma odalarından, ön taraftaki salonlardan, uzun, geniş koridordan geçip dar merdivenden yukarıya, yatak odalarına ve oradan da çatıya çıkıyordu. İlkbaharın başlarıydı. Tuhaf oturakları ve eğimleri olan gri kurşun kaplı çatıda oturmayı seviyordu. Orada da başlı başına açık gri bir dünya vardı. Sonra da bahçenin üzerinden ve eğimli çayırlardan ağaçlarla kalabalıklaşmış göletlere ve uzaklardaki karaağaçlara ve saban çukurlarına, arazinin sınır çitlerine bakmayı seviyordu. Evin solunda saman yığınları, görkemli çatıları olan ambarlar ve koyu kırmızı sığırların

bulunduğu çiftlik binaları vardı. Sağ tarafta, parkın arkasında, ağaçlar arasında bir köy ve bir kilise kulesinin pırıltısı görünüyordu. Ruhunun kendi kaderiyle ağırlaştığını hissederek, yalnız kalmayı seviyordu. Saatlerce oturup sıralanmış devlere ve ülkeyi boydan boya kaplayan savaşçılara benzeyen karaağaçları izliyordu. Kont Beveridge, ona bu ağaçların Britanya'ya Romalılar tarafından getirildiklerini söylemişti. Ve hâlâ Romalıların ruhunu bu ağaçlarda hissedebiliyordu. Çatının yalnızlığında tek başına bu ilkbahar güneşinde otururken, bu çitli İngiltere'nin cazibesini, karaağaçları, toprağı ağır atlarıyla yavaşça delerek ilerleyen işçileri, köyün çatılarını, büyük siyah bir ağacın arkasından yükselen kilise kulesini ve uzaktaki dama desenli tarlaları görebiliyordu. Ve içinde bulunduğu malikânenin cazibesi... Bahçenin gri taş duvarları ve yeşil çitleri; büyük, yeşil çitler; İngiliz baharının canlı sessizliğinde bir çığlık atan ve güneşte iyice parıldayabilmek için durup poz veren tavus kuşu; çitlerin altında sarı sarı açan kırlangıç çiçekleri; sırlarla dolu menekşeler; bahçenin geniş patikalarının yanlarındaki çuhaçiçekleri; kadifeliklerini ve alevlerini değiş tokuş eden çiğdemler; duvarların çatlaklarında, olağanüstü bir zaferle kanat çırpan sarı duvar çiçeklerinin küçük parçaları...

Yakınlarda bir yerde bir ağıl vardı. Büyüyen kuzuların melemelerini ve tok sesli koyunların hoşnut mırıltılarını duyabiliyordu.

Burası Daphne'nin eviydi. Onun doğduğu yerdi. Daphne evini içini sızlatan bir bağlılıkla seviyordu. Ama ölen ağabeylerini bir türlü unutamıyordu. Yanında iki yaşlı köpekle güneşte dolaşıp, herkesle konuşuyordu; bahçıvanla, seyisle, ahırda çalışan adamla, çiftlik çalışanlarıyla. Günleri böyle geçiyordu; gezinirken çalışanlarla konuşarak. Çalışanlar elbette,

ona karşı saygılıydılar, ancak ondan korkmuyorlardı. Yoksul olduğunu, ne bir araba ne de başka bir şey satın alabileceğini biliyorlardı. Bu yüzden onunla rahatça konuşabiliyorlardı. Belki de fazlasıyla rahatça. Daphne yine de buna izin veriyordu. Thoresway'de işçilerin saatlerce her şey hakkında konuşmalarını dinlemek tek tutkusuydu. Bir gediğin bir tarafından öbür tarafına kurulan bu tuhaf samimiyet duygusu onu cezbediyordu. Hayatları onu cezbediyordu. Ne düşündükleri, ne hissettikleri... Evet bu, ne hissettikleri. Bu, onu cezbediyordu. Âşık olabileceği bir av alanı bekçisi vardı. Küstah, kırmızı yüzlü, hep gülen, kendini sevdiren bir adam. Kültürü, soyu, bilinci gediğin öteki tarafında kalmasaydı, ona âşık olabilirdi. Bilinci, çalışan sınıfla Daphne arasında büyük bir uçurum yaratıyordu. Bilinçsiz sınıflar. Bunu, kötü kader olarak kabullenmişti. Bilinçli olmayan biriyle asla gerçek bir ilişki kuramazdı. Kendisi gibi mükemmelce tamamlanmış birisiyle, ya da kocası gibi. Babasında biraz alt sınıfların bilinçsiz sıcakkanı vardı. Ancak o lanetlenmiş bir adamdı. Ve elbette Kont da. Kont'ta sıcak ve görünmez bir şey vardı. Onun kanındaki soğuk beyaz ateşi ısıtacak koyu bir hayat alevi. Birbirlerinden uzak duruyorlardı. Üçü de birbirini görmezden geliyordu. Basil de tek başına geziyordu ya da kendini şiire veriyordu. Bazen Kont'la bilardo oynuyorlardı. Kimi zaman da üçü birlikte parkta yürüyüşe çıkıyorlardı. Genellikle Basil ve Daphne köye mektup postalamaya gidiyorlardı. Ama aslında üçü de birbirlerinden uzak duruyordu. Günler böyle geçip gidiyordu.

Akşamları evin batı tarafındaki, içinde kitaplar ve bir piyano olan açık, gül rengi döşemeli, eski, rahat koltuklu küçük odada oturuyorlardı. Bazen Basil yüksek sesle kitap okuyordu, bazen de Kont piyano

çalıyordu. Ve konuşuyorlardı. Daphne ömrü yeterse belki bitirebileceği büyük bir yatak örtüsünü ilmik ilmik işlemeye devam ediyordu. Her zaman erken yatıyorlardı. Birbirlerini görmemeye çalışıyorlardı. Dionys'in odası doğu yakasındaydı ve diğerlerininkinden oldukça uzaktı. Dionys'in bir alışkanlığı vardı; yalnızken, eski çocukluk şarkılarını söylerdi. Daha doğrusu mırıldanırdı. Bunu yalnızca kendini büsbütün yalnız hissettiğinde yapardı. Öbürleri yavaşça çekildiğinde, dünya karanlıkta eridiğinde, kendinden başka, ruhundan başka hiçbir şey kalmadığında, kendi küçük gecesinde yaşarken, bütünüyle yalnız: O zaman yarı bilinçsiz küçük, tiz, sıkışmış, rüyalardan gelen bir sesle çocukluk dilinin şarkılarını mırıldanırdı. Garip bir sesti onunki. Kendi kanıyla yalnız kalmış bir adamın, neredeyse idam edilecek bir adamın sesi.

Bir gece Daphne bir kitap bulmak için koridorun feneriyle aşağı inerken bu sesi duydu. İyi uyuyamıyordu, geceler onun için eziyet gibiydi. Bir nevrozlu gibi kendi bilincinin içine hapsedilmişti. Keskin kulağı vardı. Kont'un küçük, yarasamsı sesiyle kendi kendine şarkı söylediğini duyunca irkildi. Soluk lavanta rengi bir halısı, duvara yaslanmış devasa koyu bir möble, meşe bir koltuk ve bazen de kırmızımsı oryantal bir halının bulunduğu, oda kadar büyük koridorun ortasında durdu. Geceleri koridorun sonunda duran büyük fener elindeydi. Kont'un ince, keskin sesi, bir büyü yapılıyormuş gibi, ona her şeyi unutturdu. Elbette tek kelimesini bile anlamıyordu duyduğunun. Uzunca bir süre dinledikten sonra aşağı indi. Geri döndüğünde Kont'un oda kapısının altından sızan ışık sönmüştü, ancak ses; hâlâ geliyordu. Bu geceden sonra, onu dinlemek neredeyse bir saplantı haline gelmişti. Odasına çekildiği saati,

saat 10'u, sinirli bir sabırsızlıkla bekliyordu. Hizmetçinin çekilip, kocasının iyi geceler dileyerek gitmesini daha da sabırsızlıkla bekliyordu. Basil'in odası koridorun karşı tarafındaydı. Sabırsızlıkla evdeki seslerin dinmesini bekliyordu. Sonra onu dinlemek için kapıyı açıyordu. Böylece uzaklardan, çok uzaklardan, Kont'un yatmadan önce söylediği şarkı, bir vantriloğun ya da bir yarasanın cikleyen garip sesi gibi, neredeyse duyulmayacak bir zayıflıkla kulağına geliyordu. Ondan başka kimse bu sesi duyamazdı. Ancak kendini vererek, sanki doğaüstü bir güçle onu duyabiliyordu. Kapının yanında alçak bir koltuğu vardı ve orada büyük, eski, ipek bir şala sarılmış, oturup dinliyordu. Başlangıçta duyamıyordu. Yani sesi duyabiliyordu, ama bu yalnızca bir sesti. Sonra yavaş yavaş ipliği ucundan yakalayabiliyordu. Onu bu dünyadan uzaklara götüren bir iplikti bu. Dünyanın ta dışına götüren. Şarkının ince ipliğiyle yavaşça, azar azar, uzaklara çok uzaklara gittiğinde huzuru tadabiliyor, her şeyi unutabiliyordu. Ruhunun uçan bir kuş gibi dengelendiğini ve tamamlandığını hissedebildiği bir yere, dünyanın üzerine çıkabiliyordu. Ruhunun yukarısı işte böyleydi. Ancak aşağılarda vahşice, vahşi bir istekle, gerçekten gitmek ve teslim olmak isteği vardı. Gerçekten gitmek, gerçekten ölmek, gerçekten sınırı geçmek ve terk etmek, terk etmek... Kendini terk etmek, bu Daphne'yi, babasını terk etmekve annesini, kardeşlerini, kocasını ve evini, ülkesini ve dünyayı. Terk etmek. Öteki taraftan gelen çağrıya doğru, terk etmek. Çağrıya. Kont çağırıyordu. Onu çağırıyordu. Onu çağırdığına emindi. Onu kendisinden, dünyasından uzaklara çağırıyordu.

İki gece odasının açık kapısının hemen yanında oturdu ve dinledi. Ve Kont şarkısını bitirdiği zaman uykuya daldı, tuhaf, hafif büyülü bir uykuya. Gün-

düz, büyülenmiş gibiydi. Kendini tuhaf ve hafif hissediyordu, üstündeki baskı kalkmış gibi. Bütün hayatı boyunca bu baskı ayaklarını kelepçelemişti. Şimdiye kadar bunu hiç fark etmemişti Daphne. Şimdi serbest bırakılmıştı ve ayakları o kadar hafifti ki ve soluyuşu zarif ve enfesti. Soluyuşunda her zaman bir sıkıntı vardı. Şimdiyse zarif ve enfes bir şekilde soluyordu. Solumak artık lezzetliydi. Hayat enfes soluklarla geliyordu, çabucak, sanki ona girmekten zevk duyarak. Üçüncü gece Kont sessizdi, Daphne sabahın erken saatlerine kadar bekledi. Sessizdi Kont. Şarkı söylemedi. Sonra onun bir daha şarkı söyleyemeyebileceği düşüncesinin dehşetini ve karanlığını hissetti. Lanetlenmiş gibi bekledi bütün gün. Ve gece yaklaştığında titredi. Büyünün bozulacağını ve önceki haline döneceğini düşünmek onun için büyük bir dehşetti. Gece oldu, sanki baygınlaşmıştı. Evet, gecenin içinde bir çağrı! Çağrı! Kendine engel olamayarak kalktı ve hızla koridora yöneldi. Kont'un kapısının altından ışık görünüyordu. Kapısının yanındaki büyük meşe koltuğa oturup kendini sıkıca siyah şalına sardı. Sarı yıldızlı fener ışığı koridora loş bir aydınlık veriyordu. Kendi kapısından lambasının ışığını görebiliyordu. Kapısını azıcık aralık bırakmıştı. Ancak bir şey göremedi. Sadece kendini siyah şalla sıkıca sardı ve odadan gelen sesi dinledi. Çağırıyordu. Ah, onu çağırıyordu! Neden gidemiyordu? Neden kapıdan giremiyordu? Sonra ses durdu. Kapının altından sızan ışık söndü. Geri gitmeli miydi? Geri gitmeli miydi? Ah, olanaksızdı. Ayın doğduktan sonra kendini geri çekmesi kadar olanaksız. Daphne siyah şalına sarılı, oturmaya devam etti. Gerekirse sonsuza dek oturabilirdi. Asla geri dönemezdi. Sonra şarkıların en kötüsü başladı. Kasvetli, yavaş, ölüm gibi, dehşet verici bir biçimde başladı,

sonra gerçek bir çağrıya dönüştü. Ezgili, ıslığa benzer, buyurgan ama insana ait olmayan bir sesti. Daphne ayağa kalktı. Ve aynı anda ölümün iniltisinden gelen ıslıklı zonklama da yükseldi. Daphne yavaş ama sık aralıklarla kapıyı tıklattı.

"Kont! Kont!" diye fısıldadı. İçerideki ses kesilmişti. Kapı aniden açıldı. Dionys'in soluk silueti karanlıkta duruyordu.

"Leydi Daphne!" dedi Kont büyük bir şaşkınlıkla, yana çekildi.

"Beni çağırdınız," diye mırıldandı Daphne hızla ve dikkatle odaya geçti.

"Hayır, çağırmadım," dedi Kont kibarca, eli hâlâ kapıdaydı.

"Kapıyı kapatın," dedi Daphne tersçe.

Kont söylendiği gibi yaptı. Oda zifiri karanlıktı. Ay çıkmamıştı. Daphne onu göremiyordu.

"Nereye oturabilirim?" dedi tersçe.

"Sizi koltuğa götüreyim," dedi Kont karanlıkta elini uzatıp ona dokunarak. Daphne titremişti. Koltuğu bulup oturdu, çok karanlıktı.

"Ne söylüyorsunuz?" dedi Daphne hızlıca.

"Çok özür dilerim. Duyulacağını düşünmemiştim."

"Ne söylüyordunuz?"

"Ülkemden bir şarkı."

"Sözleri nasıldı?"

"Bataklıkta bir avcıya âşık olmuş, bir kuğu hakkında. Sonra bir kadına dönüşüp onunla evleniyor ve üç çocukları oluyor. Ve bir gece kuğuların kralı onu çağırıp, gelmezse öleceğini söylüyor. Böylece yavaş yavaş tekrar bir kuğuya dönüşüyor ve yavaşça kocaman, geniş kanatlarını açıp kocasını ve çocuklarını terk ediyor."

Karanlık odaya sessizlik çökmüştü. Kont gerçek-

ten şaşırmıştı. Öyle şaşırmıştı ki, şarkının havasından çıkıp gündüz yaptığı gibi insanlarla konuşma havasına girmişti. Daphne'nin karanlık odadaki varlığından utanmış ve sıkılmıştı. Ancak Daphne oturmaya devam ediyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Kont da camın yanında bir sandalyeye oturdu. Her yer karanlıktı ve rüzgâr dışarıda sertçe esiyordu. Odasındaki hiçbir şeyi göremiyordu Kont. Kapının altından çok, çok hafif bir ışık şeridi görünüyordu. Ama karanlıkta, Daphne'nin varlığını hissedebiliyordu. Onu karanlıkta hissetmek tuhaftı, onu görememek, sesini duyamamak...

Büyülenmiş haliyle, Kont'un onunla, gündüzleri konuştuğu gibi konuşması ve öbür insanlara davrandığı gibi davranması Daphne'yi yaralamıştı. Ama şimdi karanlıkta dururken yeniden büyünün içinde kayboluyordu. Kont da sessizlik içinde, dünyanın kendisinden bir kez daha uzaklaştığını hissetti. Yeniden karanlık bir dünyada, kendisi ile sonsuz karanlığın arasında hiçbir şeyin olmadığı bir dünyada kalmıştı. Şimdi, yalnızca Daphne vardı. Karanlık, karanlığı yanıtlıyordu ve derinlik derinliği. Bir yanıt, yakınında ve görünmez. Ancak, ne yapacağını bilmiyordu. Daphne gibi sessiz ve hareketsiz oturdu. Odadaki karanlık kan gibi canlıydı. Kıpırdamaya gücü yoktu. Aralarındaki uzaklık sınırsız gibiydi. Sonra birden, bilmeden karanlıkta karşıya geçti, koltuğun kenarına tutunarak. Ve koltukta onun yanına oturdu, ama ona dokunmadı. O da hareketsizdi. Karanlık etraflarında kan gibi damar damar dolaşıyordu. Aralarındaki kısa, görünmez mesafe ile oturdular, hareketsiz, sessiz, düşüncesiz.

Sonra ansızın, Daphne'nin parmak uçlarını kollarında hissetti. Artık bir alevin üzerinde oturuyordu, dimdik, Mısırlı bir tanrı-kral gibi. Daphne'nin

parmak uçları bedeninde kaydı. Daphne'nin yüzünü, ayak bileklerine dayadığını, elleriyle bileklerini sıktığını, alnının ve saçının ayak bileklerine dokunduğunu hissetti. Daphne, karanlıkta, aşağıdaki boşlukta ayaklarına sarılmış duruyordu. Kont dimdik ve hareketsizce oturdu. Sonra eğilip elini onun saçına koydu.

"Bana mı geldin?" diye fısıldadı, "Bana mı geldin?"

Bedenini saran alev sanki sessizce Kont'u sallıyordu.

"Gerçekten bana mı geldin?" diye yineledi. "Ama gidecek bir yerimiz yok."

Çıplak ayaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını hissetti. İçinde iki şey çatışıyordu. Yalnızlığın sonsuzluğu ve onu yalnızlığından çıkartıp Daphne'ye fırlatacak koyu alevin saldırısı. Düşünüyordu da. Geleceği düşünüyordu. Dünyada bir geleceği yoktu, biliyordu bunu. Bu hayatta bir geleceği yoktu. Yaşasa bile, bu bir çeşit eziyet olacaktı. Ancak öbür dünyada miras onundu. Öbür dünyanın ona ait olduğunu hissediyordu. Bu dünyada Daphne'ye bir gelecek veremezdi. Ona sunacak bir hayatı yoktu. Yoluna tek başına devam etmeliydi. Elbette tek başına devam etmeliydi. Ama ayaklarındaki o gözyaşları ve terk ederse ona bakacak olan yüzü! Hayır, hayır! Bir sonraki hayat onundu. O, öbür dünyanın efendisiydi. Bu hayat için neden korkacaktı ki? Ona sunduğu ruhu neden kabul etmesindi? Şimdi ve daima, ikisi de öldüğünde oluşacak hayat için. Onu yeraltı dünyasına götür. Onu Francesca ve Paolo[1] gibi karanlık cehenneme götür. Ve cehennemde ona sıkıca sarıl, yeraltı dünyasının kraliçesine. Yeraltı dünyasının efendisi ola-

[1] Dante'nin "İlahi Komedya" adlı eserinin aşık kahramanları. İkisi de Francesca'nın çirkin kocası tarafından öldürülür.

rak. Hayatın efendisi gelsin. Sonra da ruhun babası gelir.

"Dinle," dedi ona tatlılıkla Kont, "şimdi benimsin. Karanlıkta benimsin. Ve öldüğünde benimsin. Ama gündüz benim değilsin. Çünkü gündüz hiçbir gücüm yok. Gecede, karanlıkta ve ölümde benimsin. Ve bu sonsuza kadar böyle. Seni terk etmek zorunda kalsam bile. Zaman zaman tekrar geleceğim. Karanlıkta benimsin. Ama gündüz sana sahip olamam. Gündüz hiçbir gücüm yok, yerim de. Öyleyse hatırla. Karanlık olduğunda her zaman senin karanlığında olacağım. Ve yaşadığım sürece arada bir seni bulmaya geleceğim. Gücüm yettiğinde, tutsak olmadığımda. Çok geçmeden gitmem gerekecek. O yüzden unutma, sen uğurböceğinin gece eşisin, yaşarken de, öldüğünde de."

Sonra onu odasına götürdüğünde kapının hâlâ aralık olduğunu gördü.

"Odanda ışık bırakmamalısın," diye mırıldandı.

Sabahleyin Kont'un yüzünde tuhaf bir soğukluk vardı. Her zaman olduğundan çok daha sessizdi ve çok, çok uzaklarda gibi görünüyordu. Daphne geç saate kadar uyudu. Bütün kaygılarını unutmuş gibi tuhaf bir his vardı içinde. Umursamıyordu. Kederlenmiyordu. Artık kaygılanmıyordu. Bu tür duygular onu terk etmişti. Uyuyabilir, uyuyabilir, uyuyabilirdi, sonsuza dek. Yüzü de çok sakindi. Onda daha önce hiç olmayan bekâretin zarif görünümü vardı. Sanki hep kendini duyumsayan Afrodit'e dönüşmüştü. Ve gözleri yine yeşil-mavi mücevherler gibiydi; çiçekler gibi tomurcuklanıp açılmışlardı, sessiz bir gecenin mucizevi durgunluğu vardı üzerlerinde. Basil'in hemen dikkatini çekti bu.

"Sende bir değişiklik var, Daphne," dedi, "neler

düşünüyorsun?"

"Düşünmüyordum," dedi içtenlikle Daphne.

"Ne yapıyordun o halde?"

"İnsan düşünmediğinde ne yapar? Beni bilmece gibi konuşturma, Basil."

"Hiç sorun değil, anlatmak istemiyorsan..."

Ancak Daphne onun kafasını karıştırmıştı. Daphne'ye duyduğu, içini sızlatan esrik aşk sanki onu terk etmişti. Yine de ona âşık olmaktan başka ne yapacağını bilmiyordu. Daphne çok solgunlaşmıştı. Karısı olduğu için boyun eğerek ona itaat ediyordu. Ama Daphne, Basil'e korkuyla bakıyordu, acıyla. Basil, Daphne'nin göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordu ve ağladığını biliyordu. Ama yüzünde gözyaşı yoktu. Sadece ölümcül bir şekilde solgundu. Gözleri kapalıydı.

"Bir yerin mi acıyor?" diye sordu Basil.

"Hayır! Hayır!"

Gözlerini açtı, onu rahatsız etmekten korkarak. Onu rahatsız etmek istemiyordu. Basil'in kafası karışmıştı. Kendi esrik, ölümcül aşkı denetime maruz kalmıştı. Artık tahminlerde bulunmuyordu. Daphne'yi Kont'la birlikteyken izledi. O anlarda çok uysal, hanım hanımcık görünüyordu. Bildiğinden ne kadar farklı davranıyordu. Çok durgun, bakire bir kız gibi. Ve bu sessizlik, ondaki bekâretin bu bozulmamış özelliği, kafasını karıştırıyordu. Basil'in duyguları ve düşünceleri karışıyordu. Birden onunla sevişmekten utandığını hissetti. Utandığı için, o gece, odasına gidip şöyle dedi:

"Daphne, Kont'a aşık mısın?"

Basil makyaj masasının yanında kaygıyla dikiliyordu. Daphne geçmekte olan küçücük ateşin yanında alçak bir sandalyede oturmuştu. İri gözlerini yavaşça ona çevirdi Daphne. Bir kelime etmeden

kocaman, yumuşak, büyümüş gözlerle onu izledi. Basil'in zihnini bu kadar karıştıran şey neydi? Basil yüzünü yana çevirdi.

"Özür dilerim hayatım. Böyle bir soru sormak istememiştim. Bunu dikkate alma," dedi. Ve uzun adımlarla uzaklaşıp bir kitap aldı. Daphne başını indirip sessizce, dalgın dalgın ateşe baktı. Sonra Basil ona, hizmetçinin gece için ördüğü parlak saçlarına, tekrar baktı. Örgüsü yumuşak, pembemsi şalına düşmüştü. Onu öylece otururken görünce, Basil'in kalbi yumuşadı. Sanki kız kardeşiymiş gibi göründü ona. İhtiras, Basil'i terk etmişti. Şimdi hayatında ilk kez her şeyi berrak ve tüm gerçekliği içinde görebiliyordu. Daphne, onun candan bir kız kardeşi gibiydi. Ona başka hiçbir kadına olamayacağı kadar ve hayal edemeyeceği kadar yakındı. Çok yakın, çok candan. Aralarındaki tüm şehvet ve seks kaybolmuştu. İstemiyordu. İstememişti. Bu yeni duygu çok daha harikaydı. Onun yanına gitti.

"Beni affet, sevgilim," dedi, "bu soruyu sorduğum için."

Daphne tek kelime etmeden başını kaldırıp iri gözleriyle ona baktı. Basil'in yüzü iyilik dolu ve güzeldi. Daphne'nin gözleri yaşlarla doldu.

"Beni sorgulamakta haklısın," dedi hüzünle.

"Hayır," dedi, Basil, "hayır, sevgilim. Seni sorgulamaya hakkım yok. Daphne! Daphne! Sevgilim! Senin istediğin gibi olacak aramızdaki ilişki. Öyle değil mi? İstediğin gibi olacak mı?"

"Reis sensin, Basil," dedi hüzünle Daphne.

"Evet, sevgilim. Fakat..."

Daphne'nin yanında diz çökmüştü.

"Belki, sevgilim, aramızda bir şeyler değişti. Sana bir daha asla dokunmamam gerektiğini hissediyorum. Sanki sana asla 'o şekilde' dokunmak isteme-

miştim. Bunun yanlış olduğunu hissediyorum, sevgilim. Bana ne düşündüğünü söyle."

"Basil, bana kızma."

"Öfke değil, saf aşk sevgilim, gerçekten öyle."

"Birbirimize bundan daha fazla yaklaşmayalım Basil, fiziksel olarak, olur mu?" dedi. "Ve bana kızma, olur mu?"

"Neden?" dedi Basil, "Bence seks kısmı bir hataydı. Keşke seni yalnızca sevseydim, şimdi sevdiğim gibi. Biliyorum ki bu gerçek aşk, öbürü zaten şişirilmişti. Biliyorum ki şimdi sana âşığım, sevgilim. Şimdi öbüründen kurtuldum ve özgürüm. Ama ya öbürü bana tekrar dönerse, Daphne?"

"Ben her zaman senin karınım," dedi Daphne sessizce, "senin karınım. Hep sana itaat etmek isterim, Basil. Ne dilersen yapmak..."

"Bana elini ver hayatım," dedi Basil. Ona elini verdi, ama Daphne'nin gözlerindeki görüntü onu hem korkutuyor, hem de uyarıyordu. Elini öptü ve ondan ayrıldı.

Daphne, Kont'a aitti. Bu, kendiliğinden kararlaştırılmıştı. Daphne'nin ruhunun derinliklerine kadar kararlaştırılmıştı. Bu dünyada onunla evlenip karısı olmasa bile bu, zaten sonsuzlukta olmuştu. Artık hiçbir şeyi sorgulayamıyordu. Artık sorgulamıyordu Daphne. Geçirdiği değişim çok tuhaftı. Tuhaf bir sükûnet.

Günler hızla geçip gidiyordu. Yakında gidecekti Dionys. Durgun, uzak yüzüyle o, karanlıkta ve ışıkta ait olduğu adam, sonsuza dek uzaklara gidiyordu. "Böyle olmalı," demişti ve Daphne kabullenmişti bunu. Acısı çok derindi, ta derinliklerindeydi. Gitmeliydi. Bu dünyada, ikisinin hayatı tek bir hayat olamazdı. Bu acının içindeyken bile, bunu biliyordu. Onun haklı olduğunu biliyordu. Onun gözünde hatasızdı.

İçindeki en derin ruha sesleniyordu o. Önceleri ona bir âşık gözüyle bakmamıştı. Onu gördüğünde hayattan hiçbir şey beklemeyen sessiz, küçük bir esir subaydı. Ve ona bir âşık olarak, karısı olarak gittiğinde, hep karanlıktı. Onun dokunuşunu ve sesini yalnızca karanlıkta biliyordu. "Benim karanlıktaki karım," demişti ona. Ve buna inanmıştı. Onun söylediklerinin tersini iddia edemezdi, hayır, bunu dünyada hiçbir şey için yapmazdı. Onunla ters düşmektense, gideceğini düşündüğü zaman, yüreğini acıyla sıkıştıran o duyguyu bastıran, göğsünde taşıdığı huzur ve sükûnetin karanlık hazinelerini kaybetmeyi yeğlerdi. Hayır, şarkı söylediğini duyunca uçmuştu mutluluktan. Eski halinden kurtulup ansızın, sonsuza doğru akan ve dolu bir nehre benzeyen karanlığın, huzurun, sükûnetin içine düşmüştü. Eski günlerinin beyaz geceliğinden kurtulmuştu. Ve Basil neredeyse hemen değişmişti. Harikaydı. Tekrar değişmesinden korkuyordu. Ondan hep korkacaktı. Ama derinlerde, Kont'a duyduğu aşktan da korkuyordu. İçinde dolu bir nehir gibi durmadan akan bu karanlık, sonsuz aşk. Ah, bu hiç bozulmasaydı! İçi çok sakindi. O kadar sakin oturabiliyordu ki, günün yavaşça ve şatafatla geceye dönüştüğünü hissedebiliyordu. Ve hiçbir şey istemiyordu. Hiçbir şeye ihtiyacı yoktu. Bir de Dionys'in gitmesi gerekmeseydi! Bir de gitmesi gerekmeseydi! Ama son sabah Kont, ona dedi ki:

"Beni unutma. Beni her zaman hatırla. Ruhumu senin ellerinde ve rahminde bırakıyorum. Birbirimize ihanet etmedikçe bizi hiçbir şey asla ayıramaz. Eğer kendini kocana vermen gerekirse, öyle yap. Ve ona itaat et. Eğer bana içten, içinden sadıksan, bağlıysan, o bizi incitemez. O cömert biri. Sen de ona cömertçe davran. Ve bana inanmaktan hiç vazgeçme. Çünkü öteki tarafta da senin çıkarını kolluyor olacağım.

Öldüğümde, cehennemin kralı olacağım. Ve sen de benim yanımda olacaksın. Öbür dünyada artık beni asla bırakmayacaksın. O yüzden hayatta hiç korkma. Korkma. Eğer gözyaşı dökmen gerekirse, dök. Ama kalbinin derinliklerinde bil ki, döneceğim ve seni sonsuza dek aldım. Ve uğurböceğinin karısı olduğun için kalbinin derinliklerinde sakin ol, sakin ol."

Ondan ayrılırken, kendi korkusuz güzel gülüşüyle gülüyordu. Ama ardından bakanlar garip bir çift gözdü.

Basil ile arabaya binerek Voynich Hall'a gitti.

"Zannedersem Daphne sizi özleyecek," dedi Basil. Kont bir süre yanıt vermedi.

"Özlerse," dedi, "kötü bir şekilde hatırlamayacak demektir."

"Emin misiniz?" diye gülümsedi Basil.

"Bir şeyden ne kadar emin olabilirsek," diye gülümsedi Kont.

"Değişti, değil mi?"

"Öyle mi?"

"Evet, siz geleli oldukça değişti, Kont."

"Tanıdığım on yedi yaşındaki kızdan çok da farklı değil."

"Hayır, belki de değildir. Onu o zaman tanımıyordum. Ama benim tanıdığım karımdan çok farklı."

"Üzücü bir değişiklik mi?"

"Şey, hayır. Onun açısından değil. Çok daha huzurlu. Biliyor musunuz Kont, savaşta içimde bir şey öldü. Sanırım oturup bütün olanları düşünmem sonsuza dek sürecek."

"Umarım tatmin olacağınız şekilde çözümlersiniz her şeyi, Binbaşı."

"Evet, umarım öyle olur. Ama işte ben böyle oldum. Sanki her şeyi derin derin düşünmek için sonsuzluğa ihtiyacım var. Hiçbir şey yapmaya gerek

duymadan ve hatta aşksız. Galiba aşk, bir eylem."

"Ateşli bir eylem," dedi Kont.

"Evet. Nasıl hissettiğimi gerçekten biliyorum. Hayattan tek beklediğim, benim hiçbir eylem yapmamı gerektirmemesi, aşk bile. Ve kendi kendimi derin derin düşünerek tamamlamam. Elbette işten kaçınmam. Mekanik işten. Bu, başlı başına bir çeşit eylemsizlik."

"Bir adam yalnızca derinlerindeki ihtiyacını karşılarsa mutlu olur," dedi Kont.

"Kesinlikle!" dedi Basil, "Kimse için kural koymayacağım, kendim için bile. Ve günümü yaşayacağım."

"O zaman kendinizce mutlu olursunuz. Ben de kendime kural koymayı çok zor bulurum," dedi Kont, "beni sadece öbür dünya ve ölüm durduruyor."

"Sonsuzluğu düşünmek bana yardımcı oluyor," dedi Basil, "galiba bu da aynı şey demek oluyor."

İngiliz edebiyatının tuhaf, uyumsuz büyük yazarı D. H. Lawrence'ın unutulmaz uzun öyküsü... Şaşırtıcı derinlikte bir modernizm eleştirisi. Yeni çevirisiyle.

Uğurböceği, Lawrence'ın 1920'lerde hayata bakış açısının değişimini yazılarına yansıtma çabasını gösterir. Bu dönemde, liderlik ve vitalizm açısından İngiliz toplumundaki hiyerarşiyi yeniden tanımlama eğilimi çoğu kez ebeveyn-çocuk ilşkilerine doğru yön değiştirir. Hikâyede Lawrence'ın kendine dönük şiddet ve yıkımına tanık oluyoruz.

RONALD GRANOFSKY

D. H. Lawrence

KİTAP
SKB 9C01920 VSV

ISBN 978-605-5730-19

KDV İÇİNDEDİ
8.00 T